

Верховний
Суд

Регламент (ЄС) 2015/848
про провадження у справах
щодо неплатоспроможності

УДК

ISBN

Регламент (ЄС) 2015/848 про провадження у справах щодо неплатоспроможності
Переклад Катерини Попович / за редакцією Олега Васьковського, Др. Корнелії Вьолк,
В'ячеслава Пєскова. Київ: грудень, 2025. 108 с.

Публікація є авторським твором. Переклад, викладений в публікації, не є офіційним текстом Регламенту.

© Катерина Попович – 2025

© Верховний Суд - 2025

Всі права захищені, зокрема право на репродукцію, адаптацію, презентацію та розповсюдження. Без письмового чіткого дозволу автора публікація у повній чи частковій її версії не може бути ані репродукована незалежно від форми (до прикладу, шляхом фотокопіювання або механічного відтворення), ані збережена, трансформована, перетворена або розповсюджена електронним шляхом. Автор та редактори публікації залишають за собою право на її використання з метою добування даних або генерування тексту.

Ця публікація надрукована за фінансової підтримки Європейського Союзу.
Її зміст є виключною відповідальністю авторів і необов'язково відображає позицію Європейського Союзу.

ЗМІСТ

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ СКОРОЧЕНЬ.....	8
ПЕРЕДМОВА.....	9
ПРИМІТКИ АВТОРА	11
ПРЕАМБУЛА	12
 РОЗДІЛ І. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ	 32
Стаття 1. Сфера застосування.....	32
Стаття 2. Визначення понять	33
Стаття 3. Міжнародна юрисдикція.....	35
Стаття 4. Перевірка юрисдикції.....	37
Стаття 5. Перегляд судом рішення про відкриття основного провадження у справах щодо неплатоспроможності	37
Стаття 6. Юрисдикція для розгляду позовних заяв, які безпосередньо впливають із провадження у справах щодо неплатоспроможності, та перебувають з ним у тісному зв'язку	38
Стаття 7. Застосування права	38
Стаття 8. Речові права (<i>in rem</i>) третіх осіб.....	39
Стаття 9. Зарахування однорідних зустрічних вимог	40
Стаття 10. Збереження титулу	40
Стаття 11. Договір про нерухомий об'єкт власності	41
Стаття 12. Платіжні системи та фінансові ринки.....	41
Стаття 13. Трудовий договір	41
Стаття 14. Наслідки для прав, що підлягають реєстрації	42
Стаття 15. Європейські патенти з уніфікованою дією та торговельні марки Спільноти.....	42
Стаття 16. Дії, що завдають шкоди	42
Стаття 17. Захист стороннього покупця.....	43
Стаття 18. Наслідки провадження у справі щодо неплатоспроможності для триваючих правових спорів та арбітражних процесів	43

РОЗДІЛ II. ВИЗНАННЯ ПРОВАДЖЕННЯ У СПРАВАХ ЩОДО НЕПЛАТОСПРОМОЖНОСТІ	44
Стаття 19. Принцип.....	44
Стаття 20. Наслідки визнання.....	44
Стаття 21. Повноваження керуючого неплатоспроможністю.....	45
Стаття 22. Підтвердження призначення керуючого неплатоспроможністю.....	45
Стаття 23. Повернення та умовний розрахунок.....	46
Стаття 24. Створення реєстрів неплатоспроможності	46
Стаття 25. Взаємозв'язок реєстрів неплатоспроможності	47
Стаття 26. Витрати на створення та під'єднання реєстрів неплатоспроможності.....	48
Стаття 27. Передумови для доступу до інформації через систему під'єднання	49
Стаття 28. Публічне оприлюднення в іншій державі-учасниці	49
Стаття 29. Реєстрація у публічних реєстрах іншої держави-учасниці	50
Стаття 30. Витрати.....	50
Стаття 31. Виконання зобов'язання на користь боржника	51
Стаття 32. Визнання та виконуваність інших рішень.....	51
Стаття 33. Публічний порядок	52

РОЗДІЛ III. ВТОРИННЕ ПРОВАДЖЕННЯ У СПРАВАХ ЩОДО НЕПЛАТОСПРОМОЖНОСТІ	53
Стаття 34. Відкриття провадження	53
Стаття 35. Застосовне право.....	53
Стаття 36. Право надавати запевнення з метою уникнення вторинного провадження у справах щодо неплатоспроможності	53
Стаття 37. Право на звернення із клопотанням про відкриття вторинного провадження у справах щодо неплатоспроможності	56
Стаття 38. Рішення про відкриття вторинного провадження у справах щодо неплатоспроможності.....	56
Стаття 39. Перегляд судом рішення про відкриття вторинного провадження у справах щодо неплатоспроможності	57

Стаття 40. Авансові внески щодо витрат	58
Стаття 41. Співпраця та комунікація керуючих неплатоспроможністю	58
Стаття 42. Співпраця та комунікація судів.....	59
Стаття 43. Співпраця та комунікація між керуючими неплатоспроможністю та судами.....	60
Стаття 44. Витрати, пов'язані із співпрацею та комунікацією	60
Стаття 45. Реалізація прав кредиторів.....	60
Стаття 46. Зупинення процесу реалізації маси.....	61
Стаття 47. Право керуючого неплатоспроможністю пропонувати плани санації	62
Стаття 48. Наслідки закриття провадження у справі щодо неплатоспроможності.....	62
Стаття 49. Залишки майна у вторинному провадженні у справі щодо неплатоспроможності.....	63
Стаття 50. Наступне відкриття основного провадження у справі щодо неплатоспроможності.....	63
Стаття 51. Трансформація вторинного провадження у справі щодо неплатоспроможності.....	63
Стаття 52. Заходи захисту	64
РОЗДІЛ IV. ІНФОРМУВАННЯ КРЕДИТОРІВ ТА ЗАЯВЛЕННЯ ЇХНІХ ВИМОГ	65
Стаття 53. Право заявляти вимоги.....	65
Стаття 54. Обов'язок повідомлення кредиторів.....	65
Стаття 55. Процедура заявлення вимог	66
РОЗДІЛ V. ПРОВАДЖЕННЯ У СПРАВАХ ЩОДО НЕПЛАТОСПРОМОЖНОСТІ СТОСОВНО МАЙНА ЧЛЕНІВ ГРУПИ ПІДПРИЄМСТВ.....	68
СЕКЦІЯ 1. Співпраця та комунікація.....	68
Стаття 56. Співпраця та комунікація керуючих неплатоспроможністю	68
Стаття 57. Співпраця та комунікація судів.....	69
Стаття 58. Співпраця та комунікація між керуючими неплатоспроможністю та судами.....	70

Стаття 59. Витрати на співпрацю та комунікацію у провадженнях щодо майна членів групи підприємств	70
Стаття 60. Повноваження керуючого неплатоспроможністю у провадженнях щодо майна членів групи підприємств.....	70
СЕКЦІЯ 2. Координація	72
Підсекція 1. Процедура.....	72
Стаття 61. Клопотання про відкриття групового координаційного провадження	72
Стаття 62. Правило пріоритетності	73
Стаття 63. Повідомлення компетентними судами	73
Стаття 64. Заперечення керуючих неплатоспроможністю	73
Стаття 65. Наслідки заперечення проти залучення до групового координаційного провадження	74
Стаття 66. Вибір суду для групового координаційного провадження	74
Стаття 67. Наслідки заперечень проти запропонованого координатора.....	75
Стаття 68. Рішення про відкриття групового координаційного провадження ...	75
Стаття 69. Наступний opt-in керуючим неплатоспроможністю	75
Стаття 70. Рекомендації та груповий координаційний план	76
Підсекція 2. Загальні положення	77
Стаття 71. Координатор	77
Стаття 72. Завдання та права координатора.....	77
Стаття 73. Мови	78
Стаття 74. Співпраця між керуючими неплатоспроможністю та координатором	79
Стаття 75. Відкликання призначення координатора	79
Стаття 76. Боржник із особистим управлінням	79
Стаття 77. Витрати та розподіл витрат	79

РОЗДІЛ VI. ЗАХИСТ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ	81
Стаття 78. Захист персональних даних	81
Стаття 79. Обов'язки держави-учасниці стосовно обробки персональних даних в національних реєстрах неплатоспроможності	81
Стаття 80. Завдання Комісії, що пов'язані із обробкою персональних даних	82
Стаття 81. Обов'язки щодо інформації	82
Стаття 82. Збереження персональних даних	82
Стаття 83. Доступ до персональних даних через Європейський портал електронної юстиції	83
 РОЗДІЛ VII. ПЕРЕХІДНІ ТА ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ	 84
Стаття 84. Сфера застосування у часі	84
Стаття 85. Зв'язок із Конвенціями	84
Стаття 86. Інформація щодо права неплатоспроможності держав-учасниць та Союзу	87
Стаття 87. Створення взаємозв'язку реєстрів	87
Стаття 88. Розробка та подальші зміни стандартних форм	87
Стаття 89. Процедура в Комітетах	88
Стаття 90. Порядок перегляду	88
Стаття 91. Скасування	88
Стаття 92. Вступ у дію	89
 ДОДАТОК А. Проведення у справах щодо неплатоспроможності згідно із частиною 4 статті 2	 90
ДОДАТОК Б. Керуючі неплатоспроможністю згідно із частиною 5 статті 2	95
ДОДАТОК В. Скасовані Регламенти із переліком внесених змін до них	100
ДОДАТОК Г. Таблиця відповідності	101

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ СКОРОЧЕНЬ

АІФ	Альтернативні інвестиційні фонди
Євроатом	Європейська Спільнота з атомної енергії
ЄС	Європейський Союз
ЄЕС	Європейське Економічне Співтовариство
ЄСп	Європейська Спільнота
ІСІЦП	Інститути спільного інвестування у цінні папери.
ОВ	Офіційний Вісник Європейського Союзу
ЮНСІТРАЛ	Комісія Організації Об'єднаних Націй з міжнародного торговельного права
IBAN	International Bank Account Number

ПЕРЕДМОВА

Конституційні та декларативні засади щодо західноєвропейського напрямку розвитку Української держави вимагають значних зусиль для досягнення поставленої мети – долучення до об'єднаної Спільноти європейських держав, побудованої на принципах демократії, верховенства права та ринкової економіки. Безумовним постулатом співжиття та розвитку держав-учасниць Європейського Союзу є стає, ефективне та дієве функціонування внутрішнього ринку, яке забезпечується наявністю потужного арсеналу правових інструментів, що сприяють врегулюванню різних сфер економічних відносин. Одним із основних сегментів економічних відносин є відносини неплатоспроможності та банкрутства між суб'єктами з різних юрисдикцій Союзу, регулювання яких на сьогодні забезпечується ключовим правовим актом наднаціональних органів Європейського Союзу – Регламентом (ЄС) 2015/848 Європейського Парламенту та Ради від 20 травня 2015 року «Про провадження у справах щодо неплатоспроможності». Цей Регламент містить положення щодо вирішення конфліктів юрисдикцій у справах щодо неплатоспроможності суб'єктів із різних юрисдикцій держав-учасниць ЄС, визначення статусу судів щодо відкриття основного та вторинного проваджень у відповідних справах, їх співпраці та координації. Регламентом (ЄС) 2015/848 також встановлюються вказівки щодо права, яке повинно застосовуватись у процесі вирішення справ про транскордонну неплатоспроможність товариств, фізичних осіб та фізичних осіб, які здійснюють незалежну професійну та ремісничу діяльність, а також членів груп товариств. Окрім того, цим правовим актом також регулюються питання визнання та виконання рішень судів в іншій державі-учасниці ЄС, окремі аспекти правового статусу керуючих неплатоспроможністю та координаторів, призначених у відповідних провадженнях, функціонування реєстрів неплатоспроможності та судових витрат. Ключовою метою Регламенту (ЄС) 2015/848 є запобігання такій економіко-правовій дилемі, як «forum-shopping».

З огляду на міжнародні зобов'язання України щодо розвинутої та сталої ринкової економіки, поглиблення економічної інтеграції до внутрішнього ринку ЄС на основі широкомасштабної адаптації національного правового регулювання до правових приписів наднаціонального регулювання ЄС, необхідності економіко-правових реформ та ефективного їх виконання, та зважаючи на глобальні виклики та кризи сучасності, які спричиняють негативні наслідки у сфері платоспроможності різних суб'єктів економічного, цивільного, а також фінансового права України, нестачу національного правового регулювання відносин у сфері транскордонної неплатоспроможності, що підтверджується судовою практикою, україномовний доступ до наднаціонального регулювання відповідних відносин сприятиме якіснішому та ефективнішому праворозумінню та, в подальшому, правозастосуванню відповідних норм.

Зважаючи на лінгвістичні та фактичні розбіжності у формулюваннях текстових констеляцій у праві Європейського Союзу, цей переклад опирається переважно на німецькомовну версію Регламенту, опубліковану на офіційному веб-сайті законодавства ЄС. Україномовна версія містить переклад термінів, які передають якнайбільш наближений зміст до вживаних в українському праві та законодавстві їх значень за допомогою методу аналогії. Разом з тим, у цьому Регламенті, як і в цілому у праві ЄС, передбачені також концепції повністю відсутні в українському законодавстві на момент реалізації цього перекладу. У зв'язку із цим, відповідні невідомі правовому полю України терміни та концепції, які застосовуються у цьому перекладі, виражають суб'єктивну волю автора та редакторів цього перекладу.

Переклад Регламенту (ЄС) 2015/848 «Про провадження у справах щодо неплатоспроможності» адресується та має бути цікавим законотворцям, суддям, юристам-практикам та науковцям, які досліджують право транскордонної неплатоспроможності та мають за мету підвищити якість національного правового регулювання відповідної правової сфери.

ПРИМІТКИ АВТОРА

Пункт 7 Преамбули: контекстуально у цьому випадку йдеться про процедури у справах щодо неплатоспроможності, які вже передбачені національним законодавством держави-учасниці. Відповідні версії викладення цього пункту іншими мовами відрізняються у цьому Регламенті та передбачають фактичне наближення термінологічного змісту до наявних процедур у справах щодо неплатоспроможності в окремих державах-учасницях ЄС.

Пункт 66 Преамбули: у цьому випадку йдеться про базовий принцип міжнародного приватного права *lex fori concursus*, який застосовується, зокрема у праві неплатоспроможності, під час розгляду справ щодо транскордонної неплатоспроможності, згідно із яким застосовується право держави, в якій відкривається провадження у справі щодо неплатоспроможності.

Пункт 1 статті 1: одним із видів такого провадження, до прикладу у праві Німеччини, є період від подання заяви про відкриття провадження до безпосередньо відкриття провадження у справі щодо неплатоспроможності. Такий період зазвичай коливається від двох до трьох місяців.

Підпункт ii) пункту 9 статті 2: бездокументарними або також дематеріалізованими цінними паперами можуть вважатись цінні «папери», право власності на які фіксується в електронному вигляді.

Пункт 1 статті 3: здійснюючи тлумачення категорії «місце реєстрації» у праві Європейського Союзу, насамперед, слід звертатись до судової практики Суду ЄС, зокрема до рішення у справі *Centros Ltd v Erhvervs- og Selskabsstyrelsen* (C-212/97).

Пункт 2 статті 6: йдеться про управління товариством без необхідності призначення зовнішнього управління, до прикладу, керуючого неплатоспроможністю.

Регламент (ЄС) 2015/848 Європейського Парламенту та Ради від 20 травня 2015 року про провадження у справах щодо неплатоспроможності (нова редакція)

Європейський Парламент та Рада Європейського Союзу,
опираючись на Договір про функціонування Європейського Союзу,
зокрема статтю 81,
враховуючи пропозицію Європейської Комісії,
після передачі проекту законодавчого акта до національних парламентів,
беручи до уваги висновок Європейського економічного та соціального комітету,
діючи відповідно до звичайної законодавчої процедури,
беручи до уваги наступні підстави:

- (1) 12 грудня 2012 року Комісія прийняла Звіт про застосування Регламенту Ради (ЄСн) № 1346/2000 ⁽¹⁾. Згідно зі звітом Регламент функціонує загалом добре, однак застосування деяких приписів варто було б покращити, щоб уможливити ефективніше здійснення проваджень у справах щодо транскордонної неплатоспроможності. Оскільки до Регламенту неодноразово вносилися зміни та планується внесення подальших поправок, то його слід викласти у новій редакції із міркувань ясності.
- (2) Союз встановив за мету створити простір свободи, безпеки та права.
- (3) Належне функціонування внутрішнього ринку вимагає, аби провадження у справах щодо транскордонної неплатоспроможності здійснювались дієво та ефективно. Прийняття цього Регламенту є необхідним для досягнення цієї мети, що відноситься до сфери судової співпраці у цивільних справах у розумінні статті 81 Договору.
- (4) Економічна діяльність підприємств дедалі більше виходить за межі національних кордонів та разом з цим у зростаючій мірі підлягає регулюванню приписами права Союзу. Неплатоспроможність таких підприємств також несприятливо впливає на належне функціонування внутрішнього ринку, і тому існує потреба в ухваленні акта Союзу щодо координації заходів, що вживаються стосовно майна неплатоспроможного боржника.
- (5) Для належного функціонування внутрішнього ринку необхідно запобігти створенню стимулів для учасників переміщати об'єкти майна або судові процедури з території однієї держави-учасниці до іншої з метою досягнення більш сприятливого правового статусу на шкоду всій сукупності кредиторів (далі – форум-шопінг).

1 Регламент (ЄСн) № 1346/2000 Ради від 29 травня 2000 року «Про провадження у справах щодо неплатоспроможності» (ОВ L 160 від 30/06/2000, С. 1).

- (6) Цей Регламент повинен містити приписи, які регулюють компетенцію для відкриття провадження у справах щодо неплатоспроможності та позовів, які прямо виникають із цього провадження та тісно з ним пов'язані. Окрім того, цей Регламент повинен містити приписи щодо визнання та виконання рішень, прийнятих у таких провадженнях, а також приписи щодо права, яке застосовується у провадженнях у справах щодо неплатоспроможності. Окрім того, він повинен регулювати координацію судових проваджень у справах щодо неплатоспроможності, які стосуються одного й того ж самого боржника або декількох членів однієї і тієї ж групи підприємств.
- (7) Банкрутства, мирові угоди або інші подібні процедури, а також пов'язані з ними скарги виключаються зі сфери регулювання Регламенту (ЄС) № 1215/2012 Європейського Парламенту та Ради². Такі процедури підлягають регулюванню цим Регламентом. Тлумачення цього Регламенту має здійснюватися у такий спосіб, аби виключити, наскільки це можливо, правові прогалини поміж цими двома інструментами. Однак, сам той факт, що національна процедура не зазначена в Додатку А до цього Регламенту, не означає, що вона не регулюється Регламентом (ЄС) № 1215/2012.
- (8) Для досягнення мети підвищення ефективності та дієвості проваджень у справах щодо неплатоспроможності із транскордонними наслідками необхідним та доцільним є викласти положення щодо юрисдикції, визнання та застосовного права у цій сфері в акті Союзу, що є обов'язковим та прямим за своїм застосуванням у державах-учасниках.
- (9) Цей Регламент слід застосовувати для всіх проваджень у справах щодо неплатоспроможності, які відповідають встановленим в ньому передумовам, незалежно від того, чи боржником є фізична або юридична особа, торговець або приватна особа. Такі провадження у справах щодо неплатоспроможності встановлені у вичерпному переліку в Додатку А. Щодо встановлених у Додатку А національних проваджень слід застосовувати Регламент без подальшої перевірки виконання передумов застосування цього Регламенту судами іншої держави-учасниці щодо виконання умов, викладених у цьому Регламенті. Національні провадження у справах щодо неплатоспроможності, які не вказані у Додатку А, не належать до сфери застосування цього Регламенту.
- (10) До сфери застосування цього Регламенту повинні бути включені процедури які сприяють порятунку економічно здатних підприємств, які, однак, перебувають у фінансовій скруті, та які надають підприємствам другий шанс. Передусім повинні бути включені такі процедури, які спрямовані на санацію боржника у випадку, коли існує хоча б лише ймовірність неплатоспроможності, та процедури, в яких за боржником залишається повний або частковий контроль над майном та справами. Сфера застосування повинна також поширюватись

2 Регламент (ЄС) № 1215/2012 Європейського Парламенту та Ради від 12 грудня 2012 року «Про юрисдикцію судів та визнання та виконання рішень у цивільних та комерційних справах» (ОВ L 351 від 20/12/2012, С. 1).

на провадження, які мають за мету списання боргів або врегулювання заборгованості по відношенню до споживачів та самозайнятих осіб, яким, до прикладу, для боржника зменшується сума до сплати або продовжується визначений строк виплати. Оскільки у таких провадженнях призначення керуючого неплатоспроможністю не є безумовним, то вони також регулюються цим Регламентом, якщо вони підлягають контролю або нагляду з боку суду. У цьому контексті, поняття «контроль» повинно охоплювати випадки, коли суд втручається лише на підставі клопотання кредитора або іншого заінтересованого учасника.

- (11) Регламент слід також застосовувати для процедур, які надають тимчасове зупинення виконавчих заходів за клопотаннями окремих кредиторів, якщо заходи такого типу мають негативний вплив на перемовини та можуть знизити шанси щодо санації підприємства боржника. Такі процедури не повинні мати негативний вплив на всіх кредиторів у сукупності та, у разі неможливості досягнення угоди щодо плану санації, повинні передувати іншим процедурам, передбаченим цим Регламентом.
- (12) Цей Регламент слід застосовувати до проваджень, інформація про відкриття яких підлягає оприлюдненню з метою попереднього повідомлення кредиторів, та надання їм можливості звернутися із вимогами, таким чином забезпечуючи цим колективну природу провадження, та з метою надання можливості кредиторам оскаржити юрисдикцію суду, який відкрив провадження.
- (13) Відповідно, провадження у справах щодо неплатоспроможності, які є конфіденційними, повинні бути вилучені зі сфери застосування цього Регламенту. Оскільки такі провадження можуть мати важливе значення у певних державах-учасниках, то конфіденційна природа такого провадження унеможливорює інформування про відкриття такого провадження кредитора або суду, розташованого в іншій державі-учасниці, що, таким чином, ускладнює забезпечення визнання їх наслідків на території Союзу.
- (14) Колективне провадження, що регулюється цим Регламентом, повинно включати всю або суттєву частину кредиторів, на яку припадає вся або переважна частина наявної заборгованості боржника, що виникла, за умови, що вимоги незалучених до такого провадження кредиторів не зазнають впливу. Провадження, які стосуються лише фінансових кредиторів боржника, також підпадають під дію цього Регламенту. Провадженням, яке не охоплює всіх кредиторів боржника, повинно бути таке провадження, метою якого є порятунок боржника. Провадження, що веде до остаточного припинення діяльності підприємства боржника або до реалізації його майна, повинно включати всіх кредиторів. Окрім того, той факт, що деякі провадження у справах щодо неплатоспроможності фізичних осіб виключають певні види вимог із можливості списання боргів, як, наприклад, вимоги щодо матеріальної підтримки, не повинен означати, що такі провадження не є колективними.

- (15) Цей Регламент повинен діяти також для проваджень, які відповідно до права певної держави-учасниці можуть бути відкриті та проведені протягом певного періоду часу на проміжній або тимчасовій основі до винесення судом рішення, що підтверджує це продовження як нетимчасове. І навіть тоді, коли такі провадження визначаються як «тимчасові», вони повинні відповідати всім іншим вимогам цього Регламенту.
- (16) Цей Регламент слід також застосовувати до проваджень, які спираються на законодавче регулювання щодо неплатоспроможності. Однак, провадження, які ґрунтуються на загальному корпоративному праві, що не є виключно сформованим для випадків неплатоспроможності, не діють як провадження, що мають за основу законодавче регулювання щодо неплатоспроможності. Так само, провадження, які не охоплюють врегулювання заборгованості, не визначаються як провадження, в яких йдеться про звільнення від боргів фізичної особи із дуже низьким доходом та із дуже низькою вартістю майна, за умови, що провадження такого типу ніколи не передбачатимуть виплат кредиторам.
- (17) Сфера застосування цього Регламенту поширюється на провадження, які розпочинаються, коли боржник стикається з нефінансовими труднощами, лише якщо такі труднощі пов'язані із фактичною та наростаючою загрозою, що боржник на сьогоднішній день або у майбутньому не (з)може виконати його зобов'язання до настання строку виплат. Вирішальний часовий період щодо встановлення такої загрози може тривати декілька місяців або також довше, аби вирахувати випадки, в яких боржник стикається із нефінансовими труднощами, що загрожує продовженню діяльності його підприємства та його ліквідності у середньостроковому періоді. Прикладом такого випадку може бути втрата боржником контракту, який мав вирішальне значення для нього.
- (18) Приписи щодо вимог повернення державної допомоги неплатоспроможними підприємствами, як було визначено відповідно до тлумачення прецедентного права Суду Європейського Союзу, повинні залишатись поза межами регулювання цього Регламенту.
- (19) Провадження у справах щодо неплатоспроможності стосовно майна страхових підприємств, кредитних установ, інвестиційних підприємств та інших фірм, установ або підприємств, що регулюються Директивою 2001/24/ЄСп Європейського Парламенту та Ради³, а також інші організації спільного інвестування повинні бути виключені зі сфери регулювання цим Регламентом, оскільки для них діють спеціальні приписи та національні контролюючі органи наділені широким колом повноважень для втручання.
- (20) Провадження у справах щодо неплатоспроможності не обов'язково пов'язані із втручанням органів юстиції. Термін «суд» у цьому Регламенті у деяких

3 Директива 2001/24/ЄСп Європейського Парламенту та Ради від 4 квітня 2001 року «Про санацію та ліквідацію кредитних інституцій» (ОВ L 125 від 05/05/2001, С. 15).

положеннях повинен тлумачитись у широкому значенні та включати особу або орган, яка(ий) згідно із правом окремої держави наділена(ий) компетенцією відкривати провадження у справах щодо неплатоспроможності. З метою уможливити застосування цього Регламенту мова повинна йти про провадження (із відповідно встановленими законодавством діями та формальностями), яке не лише співзвучне із вимогами цього Регламенту, але також є і офіційно визнаним та легітимно діє у державі-учасниці відкриття провадження у справах щодо неплатоспроможності.

- (21) Керуючі неплатоспроможністю визначаються цим Регламентом та перераховані у Додатку Б. Керуючі неплатоспроможністю, які призначені без залучення органів юстиції, повинні підлягати належному регулюванню національним правом та бути допущені до виконання завдань у провадженнях у справах щодо неплатоспроможності. Межі національного регулювання повинні охоплювати належні приписи щодо поведінки у випадках потенційних конфліктів інтересів.
- (22) Цим Регламентом визнається той факт, що оскільки існують суттєві розбіжності у матеріальному праві, єдине провадження у справах щодо неплатоспроможності з універсальною дією для Союзу не є практичним для виконання. Застосування права держав щодо відкриття провадження без винятків, часто призводило б до труднощів за таких умов. Це, до прикладу, стосується правового регулювання забезпечених інтересів, яке дуже виражено відрізняється у національному праві держав-учасниць. Окрім того, переважні права окремих кредиторів у провадженні у справах щодо неплатоспроможності у деяких випадках визначені абсолютно по-різному. Під час наступного перегляду цього Регламенту стане необхідним визначити подальші заходи щодо удосконалення переважних прав працівників на європейському рівні. Для врегулювання розбіжностей у національних законодавствах цей Регламент повинен враховувати два шляхи. З одного боку, повинні бути передбачені додаткові положення щодо прав та правовідносин особливого характеру (наприклад, речових прав та трудових договорів). З іншого боку, внутрішньодержавні провадження, які охоплюють виключно майно, що перебуває у державі відкриття провадження, мають бути дозволені на додаток до основного провадження у справах щодо неплатоспроможності з універсальною дією.
- (23) Цей Регламент дозволяє відкриття основних проваджень у справах щодо неплатоспроможності у тій державі-учасниці, в якій боржник має центр його основних інтересів. Такі провадження мають універсальну дію, а також мають за мету охоплення всього майна боржника. Для захисту різноманітних інтересів цим Регламентом паралельно до основного дозволяється відкриття вторинного провадження у справах щодо неплатоспроможності. Вторинне провадження у справах щодо неплатоспроможності може бути відкритим у державі-учасниці, в якій боржник має осідок. Наслідки вторинного провадження у справах щодо неплатоспроможності обмежуються майном боржника, що знаходиться

у відповідній державі-учасниці. Обов'язкові приписи щодо координації із основним провадженням у справах щодо неплатоспроможності задовольняють потребу єдності у Союзі.

- (24) У разі відкриття основного провадження у справах щодо неплатоспроможності стосовно майна юридичної особи або компанії не в державі-учасниці з місцем її реєстрації, повинна існувати можливість відкриття вторинного провадження у державі-учасниці, де вона зареєстрована, за умови, якщо боржник продовжує економічну діяльність у цій державі-учасниці, що передбачає залучення персоналу та майна, як встановлено прецедентним правом Суду Європейського Союзу.
- (25) Цей Регламент застосовується лише для проваджень стосовно боржника, який має центр його основних інтересів у Союзі.
- (26) Приписи щодо юрисдикції, встановлені у цьому Регламенті, визначають лише міжнародну юрисдикцію, тобто, ними встановлюються держави-учасниці, суди яких можуть відкривати провадження у справах щодо неплатоспроможності. Внутрішньодержавна юрисдикція таких держав-учасниць повинна визначатись згідно із національним правом відповідної держави-учасниці.
- (27) Перед відкриттям провадження у справах щодо неплатоспроможності компетентний суд за власною ініціативою повинен перевірити, чи дійсно боржник має центр основних інтересів або чи знаходиться осідок боржника у межах його юрисдикції.
- (28) Встановлюючи, чи центр основних інтересів боржника є очевидним для третіх осіб, особливо потрібно враховувати, яке місце як таке сприймається кредиторами, де боржник продовжує здійснювати управління його інтересами. Тому, у випадку переміщення центру основних інтересів, може бути необхідним швидко повідомити кредиторів про нове місце здійснення діяльності боржником, наприклад, звернувши увагу на зміну адреси у бізнес-кореспонденції або оприлюднення про нову локацію за допомогою інших належних засобів.
- (29) Цей Регламент повинен містити низку запобіжних заходів з метою уникнення оманливого або зловмисного «форум-шопінгу».
- (30) Відповідно, припущення, що місце реєстрації, основне місце діяльності та звичне перебування на той момент є центром основних інтересів, повинно бути спростоване, та відповідний суд держави-учасниці повинен ретельно перевірити чи центр основних інтересів боржника справді знаходиться у цій державі-учасниці. Для товариств повинна існувати можливість спростувати таке припущення, якщо головне управління товариства знаходиться в іншій державі-учасниці, відмінній від держави-учасниці, де зареєстроване товариство, та, якщо всебічний аналіз всіх релевантних факторів встановлює підтвердження перевіреного третіми особами того, що фактичний центр управління та контролю за товариством, а також управління його інтересами знаходиться у цій іншій державі-учасниці. Для фізичної особи, яка не займається

незалежною ремісничою або професійною діяльністю, повинна існувати можливість спростувати припущення, якщо, наприклад, більша частина майна боржника знаходиться за межами держави-учасниці звичного проживання боржника або якщо може бути встановлено, що причина для переїзду полягала в тому, щоб подати клопотання про неплатоспроможність до нової юрисдикції, та коли інтереси кредиторів, які до переїзду вступили у правовідносини із боржником, зазнали б значного негативного впливу через таке клопотання про неплатоспроможність.

- (31) З тією ж метою попередження оманливого або зловмисного «форум-шопінгу», припущення, що центром основних інтересів є місце реєстрації офісу, основне місце здійснення діяльності фізичної особи або звичне перебування фізичної особи, не слід застосовувати, якщо, у випадку товариства, юридичної особи або фізичної особи, яка здійснює незалежну ремісничу або професійну діяльність, боржник перемістив його місце реєстрації або основне місце здійснення діяльності у межах трьох місяців до клопотання про відкриття провадження у справі щодо неплатоспроможності до іншої держави-учасниці, або, у випадку фізичної особи, яка не здійснює незалежну ремісничу або професійну діяльність, боржник перемістив його звичне місце перебування протягом шести місяців перед клопотанням про відкриття провадження у справі щодо неплатоспроможності до іншої держави-учасниці.
- (32) У всіх випадках, в яких обставини ситуації викликають сумніви щодо юрисдикції суду, суд повинен наполягати на наданні боржником додаткових доказів для його переконання, та, якщо це допускається чинним правом, яким регулюється провадження у справах щодо неплатоспроможності, на наданні кредиторам боржника можливості висловитись щодо питань юрисдикції.
- (33) Якщо суд, який отримав клопотання про відкриття провадження у справі щодо неплатоспроможності, встановив, що центр основних інтересів не знаходиться на території держави, в якій він має юрисдикцію, він не повинен відкривати основне провадження у справі щодо неплатоспроможності.
- (34) Окрім того, всі кредитори боржника повинні мати право застосувати дієвий засіб судового захисту проти рішення щодо відкриття провадження у справі щодо неплатоспроможності. Наслідки оскарження рішення про відкриття провадження у справі щодо неплатоспроможності повинні бути врегульовані національним правом.
- (35) Суди держав-учасниць, у межах території яких відкрите провадження у справах щодо неплатоспроможності, повинні бути наділені компетенцією також щодо розгляду скарг, які впливають безпосередньо із проваджень у справах щодо неплатоспроможності та тісно із ними пов'язані. До таких позовних заяв, серед іншого, слід віднести визнання недійсними правочинів проти відповідачів у інших державах-учасницях та позови, що стосуються зобов'язань, які виникають у межах провадження щодо неплатоспроможності,

як, наприклад, авансові платежі щодо витрат у провадженні. На противагу цьому, позови щодо виконання зобов'язань за договором, який був укладений боржником до відкриття провадження, не впливають безпосередньо із провадження. Якщо такий позов пов'язаний з іншим позовом, який ґрунтується на загальних положеннях цивільного або комерційного права, то керуючий неплатоспроможністю повинен мати можливість звернутись з обома позовами до суду за місцезнаходженням відповідача, якщо він вважає звернення із таким позовом до цього суду більш ефективним. До прикладу, це може бути такий випадок, коли керуючий неплатоспроможністю хоче поєднати позов щодо матеріальної відповідальності проти директора за правом неплатоспроможності із позовом за корпоративним або загальним деліктним правом.

- (36) Компетентний для відкриття основного провадження у справах щодо неплатоспроможності суд повинен бути наділений повноваженнями щодо розпорядження про тимчасові та захисні заходи з моменту подання заяви про відкриття провадження. Заходи щодо збереження майна, вжиті як до, так і після початку провадження у справах щодо неплатоспроможності мають важливе значення для забезпечення дієвості провадження у справах щодо неплатоспроможності. У зв'язку із цим, цей Регламент повинен передбачати різні можливості. З одного боку, компетентний для основного провадження у справах щодо неплатоспроможності суд повинен мати можливість постановити тимчасові та захисні заходи також щодо об'єктів майна, розташованих у межах території іншої держави-учасниці. З іншого боку, керуючий неплатоспроможністю, який тимчасово призначений до відкриття основного провадження у справах щодо неплатоспроможності повинен мати можливість клопотати в державах-учасниках, в яких розташований осідок боржника, про можливі захисні заходи, допустимі згідно із правом цієї держави.
- (37) До відкриття основного провадження у справах щодо неплатоспроможності право клопотати про відкриття провадження у справах щодо неплатоспроможності в державі-учасниці, в якій розташований осідок боржника, повинно обмежуватись локальними кредиторами та публічними органами влади або випадками, коли основне провадження у справах щодо неплатоспроможності не може бути відкритим згідно з правом держави-учасниці, в якій боржник має центр основних інтересів. Причиною такого обмеження є те, що випадки, в яких подається клопотання про відкриття особливого провадження у справах щодо неплатоспроможності до відкриття основного провадження у справах щодо неплатоспроможності, повинні бути обмежені абсолютною необхідністю.
- (38) Цим Регламентом не обмежується право звернення із клопотанням щодо відкриття провадження у справах щодо неплатоспроможності в державі-учасниці, в якій боржник має осідок, після відкриття основного провадження

у справах щодо неплатоспроможності. Керуючий неплатоспроможністю в основному провадженні у справах щодо неплатоспроможності або будь-яка інша особа, наділена для цього повноваженнями згідно із правом відповідної держави-учасниці, повинен(на) мати можливість клопотати про відкриття вторинного провадження.

- (39) Цей Регламент має передбачати приписи щодо визначення перебування майна боржника та ці приписи, у процесі їх формування, повинні застосовуватись під час визначення, яке саме майно належить до основного або вторинного провадження у справах щодо неплатоспроможності, та ситуацій, які стосуються речових прав третіх осіб. Зокрема, у цьому Регламенті повинно бути визначено, що Європейські патенти із уніфікованою дією, торговельні марки Спільноти або будь-які інші схожі права, такі як права Спільноти щодо захисту сортів або щодо промислових зразків, дозволяється залучати лише до основного провадження у справах щодо неплатоспроможності.
- (40) Вторинне провадження у справах щодо неплатоспроможності, окрім захисту локальних інтересів, може також слугувати для інших цілей. Прикладом такого може бути випадок, коли конкурсна маса боржника є занадто комплексною для управління в цілому, або оскільки розбіжності у відповідних правових системах є настільки значними, що можуть викликати труднощі, коли право держави відкриття провадження його дією поширюється на інші держави, в яких знаходиться майно. У зв'язку з цим керуючий неплатоспроможністю в основному провадженні у справах щодо неплатоспроможності може клопотати про відкриття вторинного провадження у справах щодо неплатоспроможності, якщо це є необхідним для ефективного управління масою.
- (41) Вторинні провадження у справах щодо неплатоспроможності можуть також перешкоджати ефективному управлінню конкурсною масою. Тому цим Регламентом передбачаються дві специфічні ситуації, в яких компетентний для розгляду клопотання про відкриття вторинного провадження у справах щодо неплатоспроможності суд повинен мати можливість відкласти або відмовити у відкритті такого провадження за заявою керуючого неплатоспроможністю основного провадження у справах щодо неплатоспроможності.
- (42) По-перше, керуючий неплатоспроможністю в основному провадженні у справах щодо неплатоспроможності в рамках цього Регламенту отримує можливість запевнити локальних кредиторів, що з ними будуть поводитись так, ніби відкрите вторинне провадження у справах щодо неплатоспроможності. Таке запевнення повинно відповідати низці викладених у цьому Регламенті умов, зокрема, воно повинно бути схвалене кваліфікованою більшістю локальних кредиторів. Якщо таке запевнення отримане, то компетентний для розгляду клопотання про відкриття вторинного провадження у справах щодо неплатоспроможності суд повинен мати можливість відхилити клопотання, якщо він переконаний, що таке запевнення належним чином захистить

загальні інтереси локальних кредиторів. Під час оцінки таких інтересів суд повинен врахувати факт, що запевнення схвалене кваліфікованою більшістю локальних кредиторів.

- (43) Для цілей надання такого запевнення локальним кредиторам, майно та права боржника, що знаходяться у державі-учасниці, в якій боржник має осідок, повинні складати підкатегорію конкурсної маси, та, розподіляючи їх або надходження від їх реалізації, керуючий неплатоспроможністю в основному провадженні у справах щодо неплатоспроможності повинен поважати права пріоритетності, які були б надані кредиторам, якби у цій державі-учасниці було відкрите вторинне провадження у справах щодо неплатоспроможності.
- (44) Національне право щодо схвалення такого запевнення повинно бути застосоване у разі необхідності. Зокрема, якщо згідно із національним правом правила голосування щодо прийняття плану санації вимагають попереднього схвалення вимог кредиторів, то ці вимоги слід вважати розглянутими для цілей голосування щодо запевнення. У разі, якщо у національному праві існують різні процедури для прийняття планів санації, то державі-учасниці повинні передбачити таку специфічну процедуру, яка повинна мати важливе значення у цьому контексті.
- (45) По-друге, цим Регламентом повинна бути передбачена можливість для тимчасового зупинення відкриття вторинного провадження у справах щодо неплатоспроможності судом, якщо в основному провадженні у справах щодо неплатоспроможності прийняте рішення про тимчасове зупинення окремого виконавчого провадження з метою забезпечення дієвості отриманого зупинення в основному провадженні у справах щодо неплатоспроможності. Суд повинен мати можливість винести рішення про тимчасове зупинення, якщо він переконаний, що діють належні заходи щодо захисту інтересів локальних кредиторів. У цьому випадку всі кредитори, на яких може мати вплив результат перемовин щодо плану санації, повинні бути поінформовані про такі перемовини та їм дозволяється брати в них участь.
- (46) З метою дієвого захисту локальних інтересів керуючий неплатоспроможністю в основному провадженні у справах щодо неплатоспроможності не повинен мати можливість незаконним способом реалізувати майно, що знаходиться у державі-учасниці, у якій боржник має осідок або незаконним способом переміщати його в інше місце, зокрема, якщо це відбувається умисно з метою уникнення ефективного задоволення інтересів кредиторів, коли, як наслідок, відкривається вторинне провадження у справах щодо неплатоспроможності.
- (47) Цей Регламент не повинен перешкоджати судам держав-учасниць, в яких відкриті вторинні провадження у справах щодо неплатоспроможності, застосовувати санкції до керівників боржника за порушення ними їхніх обов'язків, за умови, що ці суди наділені юрисдикцією вирішувати такі спори згідно із національним правом.

- (48) Основне та вторинне провадження у справах щодо неплатоспроможності можуть сприяти дієвому управлінню конкурсною масою боржника або ефективній реалізації сукупності майна, якщо всі залучені до паралельних проваджень актори співпрацюють належним чином. Належна співпраця передбачає тісну співпрацю різних залучених керуючих неплатоспроможністю та судів, зокрема, всебічне ґрунтовне інформування один одного. З метою забезпечення домінуючої ролі основного провадження у справах щодо неплатоспроможності керуючим неплатоспроможністю у цьому провадженні повинні бути надані достатні можливості впливу на вторинні провадження у справах щодо неплатоспроможності, які тривають одночасно. Керуючий неплатоспроможністю, зокрема повинен мати можливість запропонувати план санації або мирову угоду, або клопотати про тимчасове припинення реалізації маси у вторинному провадженні у справі щодо неплатоспроможності. Під час їх співпраці керуючі неплатоспроможністю та суди повинні враховувати найкращі практики у справах щодо транскордонної неплатоспроможності, як це визначено у принципах та керівних рекомендаціях щодо комунікації та кооперації, розроблених європейськими та міжнародними організаціями у сфері права неплатоспроможності, зокрема відповідних керівних рекомендаціях Комісії Організації Об'єднаних Націй з міжнародного торговельного права (ЮНСІТРАЛ).
- (49) У світлі цієї співпраці, керуючі неплатоспроможністю та суди повинні домовитись та бути здатними затвердити угоди або протоколи з метою спрощення транскордонної співпраці між багатьма провадженнями у справах щодо неплатоспроможності в різних державах-учасниках щодо майна одного й того самого боржника або членів однієї і тієї ж групи підприємств, за умови, що це узгоджується із чинними приписами для відповідного провадження. Ці угоди та протоколи можуть варіюватись за формою – вони можуть бути письмовими або усними, та за обсягом – від загальних до специфічних, та можуть бути укладені різними сторонами. У простих загальних угодах може бути акцентовано на необхідності тісної співпраці сторін без погодження при цьому конкретних питань, натомість, спеціальні угоди можуть містити звід принципів для керування декількома провадженнями у справах щодо неплатоспроможності, та можуть бути схвалені залученими судами, за умови, якщо це встановлено національними правовими приписами. У них може бути визначено, що існує згода між сторонами щодо прийняття певних кроків або заходів чи утримання від них.
- (50) Схожим чином суди різних держав-учасниць можуть співпрацювати через координацію призначень керуючих неплатоспроможністю. У зв'язку з цим вони можуть призначити одну й ту саму особу як керуючого неплатоспроможністю для декількох проваджень у справах щодо неплатоспроможності щодо майна одного й того самого боржника або різних членів групи підприємств, за умови,

якщо це узгоджується із чинними приписам для відповідного провадження, зокрема із наявними вимогами щодо кваліфікації та ліцензування керуючих неплатоспроможністю.

- (51) Цим Регламентом забезпечується ефективне здійснення проваджень у справах щодо неплатоспроможності щодо майна товариств, які належать до певної групи підприємств.
- (52) Якщо відкриті провадження у справах щодо неплатоспроможності щодо майна декількох підприємств однієї і тієї ж групи підприємств, то між залученими до провадження суб'єктами повинна відбуватись належна співпраця. Тому, різні залучені керуючі неплатоспроможністю та суди повинні комунікувати та співпрацювати схожим чином як зобов'язані керуючі неплатоспроможністю та суди у відповідних основних та вторинних провадженнях у справах щодо неплатоспроможності одного і того ж боржника. Співпраця керуючих неплатоспроможністю не повинна суперечити інтересам кредиторів у кожному із проваджень, а мета цієї співпраці повинна полягати у знаходженні рішення, за допомогою якого використовується синергія всередині групи.
- (53) Введення приписів щодо провадження у справах щодо неплатоспроможності групи підприємств не повинно обмежувати суд у його можливостях відкривати провадження у справах щодо неплатоспроможності щодо майна декількох товариств, що належать до однієї і тієї ж групи підприємств лише у межах юрисдикції суду, якщо встановлено, що центр основних інтересів цих товариств знаходиться у іншій державі-учасниці. У таких випадках суд повинен мати можливість, у разі необхідності, призначити для всіх проваджень одну й ту саму особу як керуючого неплатоспроможністю, за умови, що це відповідає чинним правовим нормам.
- (54) З метою подальшого покращення проваджень у справах щодо неплатоспроможності щодо майна членів групи підприємств та уможливлення координованої санації групи, цим Регламентом вводяться процесуальні приписи щодо координації проваджень у справах щодо неплатоспроможності щодо членів групи підприємств. Така координація повинна бути спрямована на досягнення її ефективності, одночасно поважаючи, при цьому, окрему правосуб'єктність кожного окремого члена групи.
- (55) Керуючий неплатоспроможністю, який призначений у межах провадження у справах щодо неплатоспроможності щодо майна члена групи підприємств, повинен мати можливість клопотати про відкриття групового координаційного провадження. Однак, перед поданням такого клопотання цей керуючий неплатоспроможністю повинен отримати необхідний дозвіл, якщо це перебачено для провадження у справах щодо неплатоспроможності чинними нормами права. У клопотанні повинні бути зазначені дані про суттєві елементи координації, зокрема виклад плану координації, пропозиція щодо особи-

координатора, яка повинна бути призначена та кошторис оцінених витрат для координації.

- (56) З метою забезпечення добровільності групового координаційного провадження, залучені керуючі неплатоспроможністю повинні мати можливість протягом встановленого строку подавати заперечення проти їхньої участі у провадженні. Для можливості прийняття залученими керуючими неплатоспроможністю ґрунтованого рішення щодо їхньої участі у груповому координаційному провадженні вони повинні бути заздалегідь проінформовані про суттєві елементи координації. При цьому, керуючі неплатоспроможністю, які спочатку заперечили проти їх включення до групового координаційного провадження, можуть пізніше клопотати про участь у ньому. Всі керуючі неплатоспроможністю, включаючи тих, що подали клопотання, повинні бути повідомлені про рішення координатора та мати можливість оскаржити це рішення в суді, у якому відкрите групове координаційне провадження.
- (57) Групові координаційні провадження завжди повинні мати за мету спростити дієве управління у провадженнях у справах щодо неплатоспроможності щодо майна члена групи, та повинні в цілому позитивно впливати на кредиторів. Відповідно цим Регламентом гарантується, що суд, до якого було подане клопотання про групове координаційне провадження, перевіряє ці критерії перед відкриттям групового координаційного провадження.
- (58) Витрати, пов'язані із груповим координаційним провадженням, не повинні перевищувати його переваг. Тому необхідно гарантувати, щоб встановлені витрати щодо координації та розподіл цих витрат на частини для кожного члена групи є адекватними, пропорційними та розумними, а також відповідають національним правовим приписам держави-учасниці, в якій відкрите групове координаційне провадження. Залучені керуючі неплатоспроможністю повинні також мати можливість контролювати ці витрати з початкової стадії провадження. Якщо цього вимагають національні правові приписи, то контроль за витратами на початковій стадії провадження може бути пов'язаний із отриманням керуючим неплатоспроможністю дозволу суду або комітету кредиторів.
- (59) Якщо, на думку координатора, виконання його чи її обов'язків призведе до наростаючого підвищення витрат у порівнянні із початковою оцінкою витрат та, у будь-якому випадку, якщо витрати перевищують 10 % від оцінених витрат, то координатор повинен отримати дозвіл про перевищення цих витрат від суду, в якому відкрите групове координаційне провадження. До прийняття рішення судом, в якому відкрите групове координаційне провадження, суд повинен надати можливість залученим керуючим неплатоспроможністю бути заслуханими з метою надати суду свої примітки щодо доцільності клопотання координатора.
- (60) Цей Регламент має також передбачати альтернативний механізм для членів групи підприємств, які не залучені до групового координаційного

провадження, з метою досягнення координованої санації групи. Керуючий неплатоспроможністю, призначений у діючому провадженні щодо майна члена групи підприємств, повинен мати можливість клопотати про тимчасове зупинення будь-яких заходів, пов'язаних із реалізацією маси у провадженнях щодо майна інших членів групи підприємств, які не залучені до групового координаційного провадження. Клопотати про таке тимчасове припинення повинно бути можливим лише тоді, коли подається план санації для відповідних членів групи, який є вигідним для кредиторів провадження, про тимчасове зупинення якого є клопотання, та коли припинення є необхідним з метою гарантування належного виконання плану.

- (61) Цей Регламент не повинен перешкоджати державам-учасницям встановлювати національні правила, які б доповнювали положення цього Регламенту щодо співпраці, комунікації та координації, пов'язаних із провадженнями у справах щодо неплатоспроможності щодо майна членів групи підприємств, за умови, якщо сфера дії таких національних приписів обмежується національним правопорядком та їх застосування не шкодить дієвості встановлених у цьому Регламенті приписів.
- (62) Приписи цього Регламенту щодо співпраці, комунікації та координації в межах проваджень у справах щодо неплатоспроможності щодо майна членів групи підприємств повинні бути застосовані в межах відкритого провадження щодо неплатоспроможності щодо майна різних членів однієї і тієї ж групи компаній у більш, ніж одній державі-учасниці.
- (63) Будь-який кредитор, який має місце фактичного перебування, місце зареєстрованого проживання або місце реєстрації офісу у Союзі, повинен мати право заявляти про свої вимоги у будь-якому триваючому у Союзі провадженні у справах щодо неплатоспроможності щодо майна боржника. Це також повинно діяти для податкових органів та органів соціального страхування. Цей Регламент не повинен перешкоджати керуючому неплатоспроможністю заявляти вимоги від імені певної групи кредиторів, наприклад, працівників, за умови, якщо це передбачено національним правом. Однак, з метою забезпечення рівності у ставленні до кредиторів розподіл доходу підлягає координації. Хоча кожному кредитору дозволяється зберігати те, що було отримано під час провадження у справах щодо неплатоспроможності, він може мати право брати участь у розподілі маси лише після того, як кредитори того самого класу отримали однакову квоту щодо їх вимог.
- (64) Суттєве значення має інформування кредиторів, які мають місце фактичного перебування, місце зареєстрованого проживання та або місце реєстрації офісу у Союзі, про відкриття провадження у справах щодо неплатоспроможності щодо майна їхнього боржника. З метою забезпечення швидкої передачі інформації кредиторам, Регламент (ЄСн) № 1393/2007 Європейського Парламенту

та Ради⁴ не повинен застосовуватися, коли цим Регламентом вказується обов'язок інформування кредиторів. Повідомлення своїх вимог у провадженні, яке відкрите в іншій державі-учасниці, повинне спрощуватись для кредиторів за допомогою підготовлених стандартних формулярів усіма офіційними мовами органів Союзу. Наслідки неповноцінного заповнення стандартних формулярів повинні бути врегульовані національним правом.

- (65) Цим Регламентом повинно бути передбачено безпосереднє визнання рішень щодо відкриття, проведення та закінчення проваджень у справах щодо неплатоспроможності, які входять до сфери їх дії, а також рішень, які ухвалюються у безпосередньому зв'язку із цими провадженням у справі щодо неплатоспроможності. Таким чином, автоматичне визнання повинно означати, що наслідки, які виникають у межах провадження згідно із правом держави-учасниці, у якій було відкрито провадження, поширюються на всі інші держави-учасниці. Визнання рішень судів держав-учасниць повинно опиратись на принцип взаємної довіри. Звідси, підстави для невизнання таких судових рішень повинні бути обмежені до ступеня безумовної необхідності. За таким принципом повинні також вирішуватись конфліктні ситуації, коли суди двох держав-учасниць вважають себе компетентними щодо відкриття основного провадження у справах щодо неплатоспроможності. Рішення суду, що першим відкрив провадження, повинно визнаватись в інших державах-учасницях; цим державам-учасницям не повинно бути дозволено переглядати рішення цього суду.
- (66) Цей Регламент повинен сформулювати уніфіковані колізійні норми у сфері неплатоспроможності, які замінять національні приписи міжнародного приватного права. Якщо не встановлено інше, право держави відкриття провадження повинно бути застосоване (*lex concursus*). Така колізійна норма повинна однаково діяти для основного та для особливого провадження у справах щодо неплатоспроможності. *Lex concursus* визначає як процесуальні, так і матеріально-правові наслідки провадження у справах щодо неплатоспроможності щодо залучених осіб та правовідносин. Згідно з цим же правом визначаються всі підстави для відкриття, здійснення та закриття провадження у справах щодо неплатоспроможності.
- (67) Автоматичне визнання провадження у справах щодо неплатоспроможності, стосовно якого, як правило, застосовується право держави відкриття провадження, може суперечити приписам іншої держави-учасниці щодо виконання правових актів. З метою захисту легітимних очікувань та правової визначеності у державах-учасницях, відмінних від держави відкриття провадження у справі про неплатоспроможність, слід передбачити низку

4 Регламент (ЄСп) № 1393/2007 Європейського Парламенту та Ради від 13 листопада 2007 року «Про вручення у державах-учасницях судових та позасудових документів у цивільних та комерційних справах (вручення документів) та скасування Регламенту (ЄСп) №1348/2000 Ради» (ОВ L 324 від 10/12/2007, С. 79).

винятків із загальних правил.

- (68) Особлива потреба існує у затвердженні щодо речових прав (*in rem*) спеціального застереження, що відступає від права держави відкриття, оскільки такі права є суттєво важливими для надання кредитів. Тому, встановлення, чинність та обсяг речових прав (*in rem*) повинні, як правило, встановлюватись згідно із принципом *lex situs* та не повинні зазнавати впливу від відкриття провадження у справах щодо неплатоспроможності. Відповідно, власник речових прав повинен мати змогу продовжувати відстоювати його право на сегрегацію або на відокремлене врегулювання щодо предмета застави. Якщо майно, яке є об'єктом речових прав знаходиться у державі-учасниці за принципом *lex situs*, але основне провадження у справах щодо неплатоспроможності здійснюється в іншій державі-учасниці, то керуючий неплатоспроможністю основного провадження у справах щодо неплатоспроможності повинен мати можливість клопотати про відкриття вторинного провадження у справах щодо неплатоспроможності в юрисдикції, в якій існують речові права, лише якщо боржник має там осідок. Якщо вторинне провадження у справах щодо неплатоспроможності не відкривається, то будь-який додатковий дохід від реалізації майна обтяженого речовими правами, повинен бути відрахований керуючому неплатоспроможністю.
- (69) Цей Регламент містить декілька положень, відповідно до яких суд може видати наказ про тимчасове зупинення відкриття провадження або про зупинення виконавчого провадження. Речові права кредиторів або третіх осіб на майно боржника не повинні зазнавати впливу наслідок такого зупинення.
- (70) Якщо правом держави відкриття провадження не допускається зарахування вимог, то кредитор все ж повинен мати право на зарахування, якщо це є можливим згідно із правом застосовним до вимог щодо неплатоспроможного боржника. У цьому контексті, зарахування набуватиме гарантійної функції, що базується на правових приписах, на які відповідний кредитор покладался на момент виникнення вимоги.
- (71) Особлива потреба також існує у випадку платіжних систем та фінансових ринків, до прикладу, у зв'язку із угодами щодо закриття позицій та неттінг-угодами, які зустрічаються у цих системах, а також із продажем цінних паперів та встановлених для цих трансакцій гарантій, як це зокрема регламентовано Директивою 98/26/ЄСп Європейського Парламенту та Ради⁵. Тому для цих трансакцій повинно бути вирішальним лише право, яке застосовується для відповідної системи та відповідного ринку. Це право у випадку неплатоспроможності бізнес-партнера повинно запобігати можливості змінити механізми оплати та обробки трансакцій, передбачені

5 Директива 98/26/ЄСп Європейського Парламенту та Ради від 19 травня 1998 року «Про дієвість розрахунків у платіжних системах та системах випуску цінних паперів та розрахунків за цінними паперами» (ОВ L 166 від 11/06/1998, С. 45).

для систем платежів та взаємозаліків або для регульованих фінансових ринків держав-учасниць. Директива 98/26/ЄС містить додаткові положення, які повинні стати пріоритетними стосовно встановлених загальних положень цього Регламенту.

- (72) З метою захисту працівників та трудових відносин наслідки провадження у справах щодо неплатоспроможності щодо продовження або припинення трудових відносин, а також щодо прав та обов'язків всіх залучених до таких трудових відносин сторін повинні бути врегульовані правом, що застосовується до відповідного трудового договору згідно із загальними колізійними нормами. Окрім того, у випадках, коли для припинення трудового договору необхідним є схвалення суду або адміністративного органу, юрисдикція для надання такого схвалення повинна належати тій державі-учасниці, в якій знаходиться осідок боржника, навіть якщо у цій державі-учасниці не було відкрите жодне провадження у справах щодо неплатоспроможності. Додаткові правові питання стосовно неплатоспроможності, як наприклад, чи захищені вимоги працівника правом пріоритетності та який статус у випадку необхідності отримає таке право, повинні визначатись правом держави-учасниці, в якій відкрите провадження у справах щодо неплатоспроможності (основне чи вторинне), за винятком випадків, коли було надане запевнення про уникнення вторинного провадження у справах щодо неплатоспроможності, враховуючи положення цього Регламенту.
- (73) Для наслідків провадження у справах щодо неплатоспроможності щодо провадження, що триває у суді, або щодо арбітражного процесу щодо майна або права, що складає частину конкурсної маси, повинно бути застосоване право держави-учасниці, в якій триває судовий процес або має своє місцезнаходження арбітраж. Однак ці положення не повинні мати вплив на національні приписи про визнання та виконання рішень арбітражних судів.
- (74) З метою врахування особливих процедурних правил у судових системах окремих держав-учасниць, встановлені у цьому Регламенті приписи повинні виражати необхідну гнучкість. Відповідно, посилання в цьому Регламенті на повідомлення, надане судовим органом держави-учасниці, за умови якщо процедурні правила держави-учасниці цього вимагають, повинні містити наказ цього судового органу про направлення повідомлення.
- (75) З економічних міркувань основний зміст рішення про відкриття провадження за клопотанням керуючого неплатоспроможністю в іншій державі-учасниці, відмінній від держави-учасниці, в якій оголошується це рішення суду, повинен бути оприлюднений. Якщо осідок боржника знаходиться у відповідній державі-учасниці, то таке оприлюднення є обов'язковим. Однак, у жодному випадку оприлюднення не повинно бути передумовою для визнання іноземного провадження.
- (76) З метою забезпечення кращого інформування відповідних кредиторів та судів,

а також з метою запобігти відкриттю паралельного провадження, держави-учасниці повинні бути зобов'язані оприлюднювати релевантну інформацію щодо транскордонної неплатоспроможності у публічно доступному електронному реєстрі. З метою спрощення доступу до такої інформації для кредиторів та судів в інших державах-учасницях, цей Регламент повинен передбачати взаємозв'язок таких реєстрів через Європейський портал електронної юстиції. Держави-учасниці повинні мати право вільно оприлюднювати релевантну інформацію у різних реєстрах та повинна бути забезпечена можливість для під'єднання більш, ніж до одного реєстру на державу-учасницю.

- (77) Цей Регламент повинен встановлювати мінімальний обсяг інформації, яка має бути оприлюднена у реєстрі неплатоспроможності. Держави-учасниці повинні мати право вносити додаткову інформацію. Якщо боржником є фізична особа, то реєстраційний номер у реєстрах неплатоспроможності повинен бути наданий лише тоді, якщо боржник здійснює незалежну ремісничу або професійну діяльність. Цей реєстраційний номер, у разі необхідності, потрібно розуміти як єдиний реєстраційний номер його незалежної або професійної діяльності, вказаний у торговому реєстрі.
- (78) Інформаційні дані про певні аспекти провадження у справах щодо неплатоспроможності, як наприклад, строки щодо подання вимог або оскарження рішень, мають для кредиторів важливе значення. Однак, цей Регламент не повинен зобов'язувати держави-учасниці розраховувати ці строки для кожного випадку. Держави-учасниці повинні мати можливість виконувати свої обов'язки, додаючи гіперпосилання на Європейський портал електронної юстиції, де надається у розпорядження інформація, яка не потребує пояснень, щодо критеріїв розрахунку цих строків.
- (79) З метою забезпечення достатнього захисту інформації про фізичну особу, яка не здійснює незалежної ремісничої або професійної діяльності, держави-учасниці повинні мати можливість зробити доступ до цієї інформації залежним від додаткових пошукових критеріїв, таких як індивідуальний ідентифікаційний номер боржника, його адреса, його дата народження або район повноважного суду, або зробити доступ можливим за умов клопотання до компетентних органів або за умов встановлення легітимних інтересів.
- (80) Держави-учасниці повинні також мати можливість не включати до своїх реєстрів неплатоспроможності інформацію про фізичних осіб, які не здійснюють незалежної ремісничої або професійної діяльності. У таких випадках держави-учасниці повинні гарантувати, що релевантна інформація буде передана кредиторам шляхом індивідуального повідомлення та, що вимоги кредиторів, які не отримали інформації, не зазнали впливу у зв'язку із провадженням.
- (81) Може виникнути випадок, коли деякі заінтересовані особи не знають про відкриття провадження у справах щодо неплатоспроможності та діють добросовісно всупереч новим обставинам. Для захисту таких осіб, які

через незнання про відкриття іноземного провадження здійснюють оплату боржнику, а не іноземному керуючому неплатоспроможністю, повинні бути передбачені положення, які б надавали такій оплаті характеру звільнення від відповідальності.

- (82) З метою забезпечення уніфікованих умов щодо імплементації цього Регламенту імплементаційні повноваження повинні бути передані Комісії. Ці повноваження повинні виконуватись відповідно до Регламенту (ЄС) № 182/2011 Європейського Парламенту та Ради⁶.
- (83) Цей Регламент поважає фундаментальні права та принципи, які визнаються Хартією основних прав Європейського Союзу. Регламент спрямований, зокрема, на сприяння застосуванню статей 8, 17 та 47 Хартії, які стосуються захисту персональних даних, права власності та права на дієву правову допомогу та на справедливий суд.
- (84) Директива 95/46/ЄСП Європейського Парламенту та Ради⁷ та Регламент (ЄСп) № 45/2001 Європейського Парламенту та Ради⁸ застосовуються для обробки персональних даних у межах цього Регламенту.
- (85) Цей Регламент не стосується Регламенту (ЄЕС, Євроатом) № 1182/71 Ради.⁹
- (86) Оскільки мета цього Регламенту не може бути реалізована у достатньому обсязі державами-учасницями, але все ж більшою мірою на підставі створення правового простору для належного здійснення проваджень у справах щодо транскордонної неплатоспроможності може бути краще втілена на рівні Союзу, то Союз, у погодженні із затвердженням у статті 5 Договору про Європейський Союз принципом субсидіарності, може стати дієвим. Відповідно до названого у цій же статті принципу пропорційності цей Регламент не порушує необхідні межі для досягнення цієї мети.
- (87) Згідно зі статтею 3 та статтею 4а частини 1 Протоколу 21 про Статус Сполученого Королівства та Ірландії стосовно простору свободи, безпеки та справедливості, що є Додатком до Договору про Європейський Союз та Договору про функціонування Європейського Союзу, Сполучене Королівство та Ірландія повідомили про їх бажання взяти участь у прийнятті та застосуванні цього Регламенту.
- (88) Згідно зі статтями 1 та 2 Протоколу № 22 про Статус Данії, що є Додатком до Договору про Європейський Союз та Договору про функціонування

6 Регламент (ЄС) № 182/2011 Європейського Парламенту та Ради від 16 лютого 2011 року «Про встановлення правил та загальних принципів щодо механізмів контролю державами-учасницями за виконанням Комісією імплементаційних повноважень» (ОВ L 55 від 28/02/2011, С. 13).

7 Директива 95/46/ЄСП Європейського Парламенту та Ради від 24 жовтня 1995 року «Про захист фізичних осіб при обробці персональних даних та про свободу руху таких даних» (ОВ L 281 від 23/11/1995, С. 31).

8 Регламент (ЄСп) № 45/2001 Європейського Парламенту та Ради від 18 грудня 2000 року «Про захист фізичних осіб при обробці персональних даних органами та установами Спільноти та про свободу руху таких даних» (ОВ L 8 від 12/01/2001, С. 1).

9 Регламент (ЄЕС, Євроатом) № 1182/71 Ради від 3 червня 1972 року «Про встановлення правил щодо строків, дат та термінів» (ОВ L 124 від 08/06/1971, С. 1).

Європейського Союзу, Данія не бере участі у прийнятті цього Регламенту та ані не має зв'язку до цього Регламенту, ані не зобов'язана його застосовувати.

(89) Європейський Уповноважений із захисту персональних даних був заслуханий та надав свою думку від 27 березня 2013 року¹⁰

прийняли цей Регламент:

¹⁰ ОВ L 358 від 07/12/2013, С. 15.

РОЗДІЛ I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1

Сфера застосування

- (1) Цей Регламент застосовується для публічних колективних проваджень, включаючи проміжкові провадження, які здійснюються на підставі законодавчого регулювання щодо неплатоспроможності та, в яких, з метою порятунку, врегулювання заборгованості, реорганізації та ліквідації:
- а) боржник повністю або частково позбавляється права розпоряджатися своїм майном та призначається керуючий неплатоспроможністю,
 - б) майно та діяльність боржника підлягають контролю та нагляду з боку суду або
 - в) встановлюється тимчасове зупинення індивідуального виконавчого провадження судом або на підставі закону аби уможливити перемовини між боржником та його кредиторами, за умови, якщо провадження, в якому надається зупинення передбачає належні заходи для захисту всіх кредиторів та, якщо не були досягнуті домовленості, є попереднім до одного із проваджень, визначених у пунктах а) та б).

У разі початку вказаного в частині першій провадження, у випадках, в яких існує всього лише ймовірність неплатоспроможності, метою провадження є уникнення неплатоспроможності боржника або припинення його економічної діяльності.

Наведені у частині першій провадження перераховані в Додатку А.

- (2) Цей Регламент не застосовується для проваджень, визначених частиною 1, стосовно:
- а) страхових підприємств
 - б) кредитних установ,
 - в) фірм, що надають послуги пов'язані із цінними паперами та інших фірм, організацій та підприємств, що передбачені Директивою 2001/24/ЄСп або
 - г) інститутів спільного інвестування

Стаття 2

Визначення понять

Для цілей цього Регламенту визначаються такі терміни:

1. «Колективне провадження» – це провадження, в якому беруть участь всі або суттєва частина кредиторів боржника, за умови, що в останньому випадку провадження не спричиняє вплив на вимоги кредиторів, які не беруть в ньому участі;
2. «Організації колективних вкладів» – це інститути спільного інвестування у цінні папери (ІСІЦП) у розумінні Директиви 2009/65/ЄСп Європейського Парламенту та Ради¹¹ та альтернативних інвестиційних фондів (АІФ), як визначено згідно із Директивою 2011/61/ЄС Європейського Парламенту та Ради¹².
3. «Боржник із особистим управлінням» – це боржник, щодо майна якого відрите провадження у справі щодо неплатоспроможності, яке не обов'язково пов'язане із призначенням керуючого неплатоспроможністю або повноцінною передачею прав та обов'язків для управління майном боржника керуючому неплатоспроможністю, та у процесі якого боржник при цьому повністю або щонайменше частково зберігає контроль над своїм майном та діяльністю.
4. «Провадження у справах щодо неплатоспроможності» означає провадження, визначене переліком у Додатку А.
5. «Керуючим неплатоспроможністю» є будь-яка особа або орган, до чіиїх функцій, включаючи ті, що здійснюються на тимчасових засадах, належить:
 - i) перевірка та визнання вимог, заявлених у провадженні у справах щодо неплатоспроможності;
 - ii) представлення колективних інтересів кредиторів;
 - iii) управління конкурсною масою боржника повністю або частково;
 - iv) у розумінні пункту iii) реалізація конкурсної маси боржника або
 - v) здійснення нагляду за управлінням справами боржника.

Зазначені у абзаці 1 особи та органи визначені у переліку в Додатку Б.

6. «Суд» означає:
 - i) у пунктах б) та в) частини 1 статті 1, частини 2 статті 4, статті 5, статті 6, частини 3 статті 21, пункту з) частини 2 статті 24, статті 36, статті 39 та статей від 61 до 77 – орган юстиції держави-учасниці;
 - ii) у всіх інших статтях – судовий орган або будь-яка інша компетентна установа держави-учасниці, яка наділена повноваженнями відкривати провадження у справах щодо неплатоспроможності, підтверджувати

11 Директива 2009/65/ЄСп Європейського Парламенту та Ради від 13 липня 2009 року «Про координацію правових та адміністративних приписів, що стосуються організацій колективних вкладів (ІСІЦП)» (ОВ L 302 від 17/11/2009, С. 32).

12 Директива 2011/61/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 8 червня 2011 року «Про менеджерів альтернативних інвестиційних фондів та щодо зміни Директив 2003/41/ЄСп та 2009/65/ЄСп та Регламентів (ЄСп) № 1060/2009 та (ЄС) № 1095/2010» (ОВ L 174 від 01/07/2011, С. 1).

відкриття такого провадження або приймати рішення в межах цього провадження.

7. «Рішення про відкриття провадження у справі щодо неплатоспроможності» – це:
 - i) рішення суду про відкриття провадження у справах щодо неплатоспроможності або про підтвердження про відкриття такого провадження та
 - ii) рішення суду про призначення керуючого неплатоспроможністю.
8. «Момент відкриття провадження» означає момент, коли набирає законної сили рішення про відкриття провадження у справах щодо неплатоспроможності, незалежно від того чи є рішення остаточним, чи ні.
9. «Державою-учасницею, в якій знаходиться майно» є, у випадку:
 - i) іменних акцій, лише якщо вони не охоплюються пунктом ii) – держава-учасниця, в межах юрисдикції якої має місце реєстрації товариства, якою випущені акції;
 - ii) фінансових інструментів, щодо яких право власності підтверджується за допомогою внесення до реєстру або бухгалтерських записів на рахунок, управління якими здійснюється посередником або від його імені («для бездокументарних цінних паперів») – держава-учасниця, в якій обслуговується відповідний реєстр або рахунок;
 - iii) коштів на рахунках кредитних установ – держава-учасниця, визначена на рахунку системи міжнародного номера банківських рахунків (IBAN), або для коштів на рахунках кредитних установ без такого номера IBAN, держава-учасниця, в якій має головне управління кредитна установа, в якій обслуговується рахунок, або, якщо обслуговування рахунку здійснюється філією, агенцією або іншою організацією, держава-учасниця, в якій знаходиться філія, агенція або інша організація;
 - iv) об'єктів власності або прав, в яких власність або право власності внесені до інших публічних реєстрів, ніж вказаних у пункті i), – держава-учасниця, під наглядом якої утримується реєстр;
 - v) Європейських патентів – держава-учасниця, для якої наданий Європейський патент;
 - vi) авторських прав та відносних до них прав – держава-учасниця, в межах території якої власник таких прав має місце звичного перебування або місце реєстрації;
 - vii) інших, ніж вказані у пунктах від i) до iv) матеріальних об'єктів майна – держава, в межах території якої знаходиться об'єкт;
 - viii) інших вимог проти третіх осіб, ніж тих, що стосуються зазначеного у пункті iii) майна – держава, в межах території якої має центр своїх основних інтересів у розумінні частини 1 статті 3 третя особа, що повинна виконати зобов'язання за вимогами;

10. «Осідок» означає будь-яке місце діяльності, де боржник здійснює або здійснював економічну діяльність не тимчасового типу із залученням персоналу та майна у період до трьох місяців до подання клопотання про відкриття основного провадження у справі щодо неплатоспроможності;
11. «Локальним кредитором» є кредитор, чії вимоги до боржника виникли внаслідок або у зв'язку із функціонуванням осідку в іншій державі-учасниці, ніж в державі-учасниці, в якій знаходиться центр основних інтересів боржника;
12. «Іноземний кредитор» означає кредитор, який має своє звичне місце перебування, місце проживання або місце реєстрації в іншій державі-учасниці, ніж в державі-учасниці відкриття провадження, включаючи податкові органи та органи соціального страхування держав-учасниць;
13. «Група підприємств» означає материнське підприємство та всі його дочірні підприємства;
14. «Материнське підприємство» означає підприємство, яким контролюється безпосередньо або за допомогою посередництва одне або декілька дочірніх підприємств. Підприємство, яке розробляє консолідований фінансовий звіт згідно із Директивою 2013/34/ЄС Європейського Парламенту та Ради¹³, вважається материнським підприємством.

Стаття 3

Міжнародна юрисдикція

- (1) Для відкриття провадження у справах щодо неплатоспроможності повноважними є ті суди держав-учасниць, в межах територій яких боржник має центр його основних інтересів (далі – основне провадження у справах щодо неплатоспроможності). Центром основних інтересів є місце, де боржник здійснює звичне управління його інтересами на регулярній основі та яке може бути визначеним для третіх сторін.

У випадку товариств або юридичних осіб, за відсутності наявності доказів протилежного, припускається, що центром їхніх основних інтересів є місце їх реєстрації. Це припущення застосовується, лише якщо місце реєстрації не було переміщено до іншої держави-учасниці протягом трьох місяців до подання клопотання про відкриття провадження у справі щодо неплатоспроможності.

У випадку фізичних осіб, які здійснюють незалежну ремісничу або професійну діяльність, за відсутності доказів протилежного, припускається, що центром

¹³ Директива 2013/34/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 26 червня 2013 року «Про річну фінансову звітність, консолідовану фінансову звітність та пов'язані з цим звіти підприємств певним правових форм та щодо зміни Директиви 2006/43/ЄС Європейського Парламенту та Ради та про скасування Директив 78/660/ЄЕС та 83/349/ЄЕС Ради» (ОВ L 182 від 29/06/2013, С. 19).

їхніх основних інтересів є їхнє основне місце діяльності. Це припущення застосовується, лише якщо основне місце діяльності фізичної особи не було перенесено до іншої держави-учасниці у часовому проміжку трьох місяців до подання клопотання про відкриття провадження у справі щодо неплатоспроможності.

У випадку всіх інших фізичних осіб, за відсутності доказів протилежного, припускається, що центром їх основних інтересів є місце їх звичного перебування. Це припущення застосовується, лише якщо місце звичного перебування не було перенесено до іншої держави-учасниці у часовому проміжку шести місяців до подання клопотання про відкриття провадження у справі щодо неплатоспроможності.

- (2) Якщо боржник має центр його основних інтересів в межах території держави-учасниці, то суди іншої держави-учасниці повноважні для відкриття провадження у справах щодо неплатоспроможності, лише якщо боржник має осідок в межах цієї іншої держави-учасниці. Наслідки цього провадження обмежуються територією цієї останньої держави-учасниці, в якій знаходиться майно боржника.
- (3) У випадку, якщо відкрито провадження у справах щодо неплатоспроможності згідно із частиною 1, будь-яке провадження, відкрите згодом згідно з частиною 2, є вторинним провадженням у справах щодо неплатоспроможності.
- (4) Перед відкриттям провадження у справах щодо неплатоспроможності згідно із частиною 1 особливе провадження згідно з частиною 2 може відкриватись, якщо:
 - (а) відкриття провадження у справах щодо неплатоспроможності згідно з частиною 1 є неможливим з огляду на умови, передбачені правом держави-учасниці, в межах території якої знаходиться центр основних інтересів боржника, або
 - (б) про відкриття особливого провадження вноситься клопотання:
 - i) кредитором, вимоги якого випливають із функціонування осідку або пов'язаної з ним діяльності, яка здійснювалася в межах території держави-учасниці, в якій подається клопотання про відкриття особливого провадження, або
 - ii) органом, який має право клопотати про відкриття провадження у справах щодо неплатоспроможності згідно із правом держави-учасниці, в межах території якої знаходиться осідок.

Після відкриття основного провадження у справі щодо неплатоспроможності особливе провадження стає вторинним провадженням у справах щодо неплатоспроможності.

Стаття 4

Перевірка юрисдикції

- (1) Суд, до якого надходить клопотання про відкриття провадження у справі щодо неплатоспроможності, за власною ініціативою перевіряє чи має він має юрисдикцію відповідно до статті 3. У рішенні про відкриття провадження у справах щодо неплатоспроможності зазначаються причини, які підтверджують юрисдикцію суду, а також, зокрема, чи ґрунтується юрисдикція такого суду на частинах 1 або 2 статті 3.
- (2) Не порушуючи положень частини 1, держави-учасниці у провадженнях у справах щодо неплатоспроможності, які відкриваються згідно із національними правовим приписами або судовими рішеннями, можуть довірити призначеному у такому провадженні керуючому неплатоспроможністю перевірити, чи держава-учасниця, в якій є наявне клопотання про відкриття провадження, наділена юрисдикцією згідно із статтею 3. Якщо таке має місце, керуючий неплатоспроможністю зазначає в рішенні про відкриття провадження підстави, які підтверджують юрисдикцію, а також, зокрема, чи ґрунтується юрисдикція на частинах 1 або 2 статті 3.

Стаття 5

Перегляд судом рішення про відкриття основного провадження у справах щодо неплатоспроможності

- (1) Боржник або будь-який кредитор може оскаржити рішення про відкриття основного провадження у справі щодо неплатоспроможності в суді з підстав міжнародної юрисдикції.
- (2) Рішення про відкриття основного провадження у справах щодо неплатоспроможності може бути оскаржене іншими, ніж зазначеними у частині 1 учасниками провадження або з інших підстав, ніж з підстав нестачі міжнародної юрисдикції, якщо це передбачено національним правом.

Стаття 6

Юрисдикція для розгляду позовних заяв, які безпосередньо впливають із провадження у справах щодо неплатоспроможності, та перебувають з ним у тісному зв'язку

- (1) Суди держави-учасниці, в межах території якої відкрите провадження у справах щодо неплатоспроможності згідно із статтею 3, компетентні для розгляду позовних заяв, які безпосередньо впливають із провадження у справах щодо неплатоспроможності, та перебувають з ним у тісному зв'язку, як наприклад, позовні заяви про визнання недійсними правочинів.
- (2) У разі наявності позовної заяви, пов'язаної відповідно до частини 1 із іншою цивільною або комерційною вимогою, проти одного і того ж відповідача, керуючий неплатоспроможністю може подавати обидві позовні заяви до судів у державі-учасниці, в межах території якої відповідач має місцезнаходження, або, у разі позовної заяви проти декількох відповідачів, до судів держави-учасниці, в межах території якої один із відповідачів має місцезнаходження, за умови, якщо відповідні суди є повноважними згідно із Регламентом (ЄС) № 1215/2012.

Частина 1 застосовується також для боржника із особистим управлінням, лише якщо такий боржник, згідно із національним правом, може подавати позовну заяву від імені конкурсної маси.

- (3) Для цілей частини 2 позовні заяви вважаються взаємопов'язаними, якщо між ними існує настільки тісний взаємозв'язок, що спільні слухання та рішення є доцільними з метою уникнути ризику прийняття суперечливих рішень унаслідок здійснення окремих проваджень.

Стаття 7

Застосування права

- (1) Якщо цим Регламентом не встановлено інше, для провадження у справах щодо неплатоспроможності та його наслідків застосовується право неплатоспроможності тієї держави, в межах території якої відкривається провадження (далі – держава відкриття провадження).
- (2) Право держави відкриття провадження встановлює передумови для відкриття провадження, його здійснення та закриття. Зокрема, воно встановлює:
 - а) тип боржників, щодо яких дозволяється відкриття провадження у справі щодо неплатоспроможності;

- б) яке майно належить до конкурсної маси та правила поводження із майном, набутим після відкриття провадження;
- в) відповідні повноваження боржника та керуючого неплатоспроможністю;
- г) умови для дієвості зарахування однорідних зустрічних вимог;
- ґ) як впливає провадження у справі щодо неплатоспроможності на діючі договори боржника;
- д) як впливає відкриття провадження у справі щодо неплатоспроможності на провадження у справах, які ініційовані окремими кредиторами, за винятком спорів, розгляд яких ще триває;
- е) які вимоги повинні бути заявлені до майна боржника та як слід розглядати вимоги, які виникають після відкриття провадження у справі щодо неплатоспроможності;
- є) правила подання, перевірки та визнання вимог;
- ж) правила розподілу доходу від реалізації майна, черговості вимог та прав кредиторів, які були частково задоволені після відкриття провадження у справі щодо неплатоспроможності на підставі речових прав (*in rem*) або внаслідок зарахування однорідних зустрічних вимог;
- з) передумови та наслідки закриття провадження у справі щодо неплатоспроможності, зокрема шляхом мирової угоди;
- и) права кредиторів після закриття провадження у справі щодо неплатоспроможності;
- і) хто повинен понести витрати у провадженні у справі щодо неплатоспроможності, включаючи затрати;
- ї) правила щодо нікчемності, оспоруваності та невиконуваності правочинів як таких, що завдають шкоди всій сукупності кредиторів.

Стаття 8

Речові права (*in rem*) третіх осіб

- (1) Відкриття провадження у справі про банкрутство не впливає на речові права кредиторів або третіх осіб щодо матеріальних або нематеріальних, рухомих або нерухомих об'єктів майна боржника – як на визначені, так і на сукупність невизначених об'єктів із замінюваним складом, які на момент відкриття провадження у справі щодо неплатоспроможності знаходяться в межах території іншої держави-учасниці.
- (2) Правами у розумінні частини 1, зокрема є:
 - а) право на реалізацію або надання в реалізацію об'єкта власності та право отримувати задоволення від доходів або використання цього об'єкта власності, зокрема на підставі права застави або іпотеки;

- б) виключне право залучати вимоги, зокрема на підставі заставного права на вимогу або відступлення прав шляхом надання гарантії;
 - в) право вимагати повернення об'єктів від кожного, хто ними володіє або їх використовує всупереч волі особи, якій надані такі права;
 - г) речове право (*in rem*) отримувати вигоду від об'єкта.
- (3) Внесене до публічного реєстру та виконуване проти будь-якої третьої особи право вимагати речове право у розумінні частини 1 прирівнюється до речового права (*in rem*).
- (4) Частина 1 не перешкоджає поданню позовів щодо нікчемності, оспорюваності та невиконаності правочину відповідно до пункту і) частини 2 статті 7.

Стаття 9

Зарахування однорідних зустрічних вимог

- (1) Право кредитора вимагати зарахування його вимог проти вимоги боржника, не повинно зазнавати впливу через відкриття провадження у справах щодо неплатоспроможності, якщо таке зарахування є допустимим згідно із правом, що застосовується для вимоги неплатоспроможного боржника.
- (2) Частина 1 не перешкоджає поданню позовів щодо нікчемності, оспорюваності та невиконаності правочину відповідно до пункту і) частини 2 статті 7.

Стаття 10

Збереження титулу

- (1) Відкриття провадження у справах щодо неплатоспроможності проти покупця об'єкта власності не впливає на права продавця, що базуються на збереженні титулу, якщо ця річ на момент відкриття провадження знаходиться в межах території іншої держави-учасниці, ніж держави-учасниці відкриття провадження.
- (2) Відкриття провадження у справах щодо неплатоспроможності проти продавця речі після її поставки не надає підстав для анулювання або припинення дії договору купівлі-продажу та не перешкоджає отриманню власності покупцем, якщо ця річ на момент відкриття провадження знаходиться в межах території іншої держави-учасниці, ніж держави-учасниці відкриття провадження.
- (3) Частини 1 та 2 не перешкоджають поданню позовів щодо нікчемності, оспорюваності та невиконаності правочину відповідно до пункту і) частини 2 статті 7.

Стаття 11

Договір про нерухомий об'єкт власності

- (1) Для наслідків провадження у справі щодо неплатоспроможності щодо договору, яким надається право на отримання або використання нерухомого об'єкта власності застосовується виключно право держави-учасниці, в межах території якої знаходиться цей об'єкт.
- (2) Суд, який відкрив основне провадження у справі щодо неплатоспроможності, наділений юрисдикцією схвалювати припинення дії або зміну договорів згідно із цією статтею, якщо
 - а) договір такого типу згідно із чинними правовими приписами держави-учасниці для цих договорів може бути припинений або змінений лише за схвалення суду відкриття провадження та
 - б) у відповідній державі-учасниці не було відкрито жодного провадження у справі щодо неплатоспроможності.

Стаття 12

Платіжні системи та фінансові ринки

- (1) Не порушуючи положень статті 8, для наслідків провадження у справі щодо неплатоспроможності щодо прав та обов'язків учасників платіжних та розрахункових систем або фінансового ринку, застосовується виключно право держави-учасниці, яке діє для відповідної системи або для відповідного ринку.
- (2) Частина 1 не перешкоджає поданню позовів щодо нікчемності, оспорюваності та невиконуваності, спрямованих на скасування розрахунків або трансакцій згідно із чинними правовими приписами, що застосовуються до відповідних платіжних систем та відповідного фінансового ринку.

Стаття 13

Трудовий договір

- (1) Наслідки провадження у справі щодо неплатоспроможності для трудового договору та трудових відносин регулюються виключно правом держави-учасниці, яке застосовується до трудового договору.
- (2) Юрисдикція для схвалення припинення дії або зміни договорів згідно з

цією статтею належить судам держави-учасниці, в якій може бути відкрите вторинне провадження у справах щодо неплатоспроможності, навіть якщо у відповідній державі не відкрите жодне провадження у справах щодо неплатоспроможності.

Частина 1 застосовується також для органу, який згідно із національним правом наділений компетенцією щодо схвалення припинення дії або зміни договорів відповідно до цієї статті.

Стаття 14

Наслідки для прав, що підлягають реєстрації

Для наслідків провадження у справі щодо неплатоспроможності щодо прав боржника на нерухомий об'єкт власності, корабель або повітряний транспортний засіб, які підлягають внесенню до публічного реєстру, застосовується право держави-учасниці, під наглядом якої перебуває реєстр.

Стаття 15

Європейські патенти з уніфікованою дією та торговельні марки Спільноти

Для цілей цього Регламенту Європейський патент з уніфікованою дією, торговельна марка Спільноти або будь-яке інше схоже право, що засноване правом Союзу, можуть бути залучені лише до провадження, визначеного частиною 1 статті 3.

Стаття 16

Дії, що завдають шкоди

Пункт і) частини 2 статті 7 не застосовується, якщо особа, яка отримала вигоду через дію, що завдала шкоди сукупній кількості кредиторів, надає докази, що:

- а) для такої дії застосовується право відмінної держави-учасниці від держави відкриття провадження та
- б) законодавство тієї держави– учасниці не передбачає жодних засобів оскарження такої дії у межах відповідного провадження.

Стаття 17

Захист стороннього покупця

У разі, якщо після відкриття провадження у справі щодо неплатоспроможності боржник за винагороду розпоряджається:

- а) нерухомим об'єктом власності,
- б) кораблем або повітряним транспортним засобом, що підлягає внесенню до публічного реєстру або
- в) цінними паперами, існування яких підтверджується внесенням до законодавчо визначеного реєстру,

то дійсність такого правочину визначається правом держави, в межах території якої знаходиться цей нерухомий об'єкт власності або під наглядом якої знаходиться реєстр.

Стаття 18

Наслідки провадження у справі щодо неплатоспроможності для триваючих правових спорів та арбітражних процесів

Для наслідків провадження у справі щодо неплатоспроможності на триваючий правовий спір та арбітражний процес щодо об'єкта майна або права, яке складає частину конкурсної маси, застосовується виключно право держави-учасниці, в якій триває розгляд такого правового спору або в якій арбітражний суд має своє місцезнаходження.

РОЗДІЛ II

ВИЗНАННЯ ПРОВАДЖЕННЯ У СПРАВАХ ЩОДО НЕПЛАТОСПРОМОЖНОСТІ

Стаття 19

Принцип

- (1) Відкриття провадження у справах щодо неплатоспроможності компетентним судом держави-учасниці, як встановлено згідно із статтею 3, визнається усіма іншими державами-учасницями як тільки рішення набуває сили в державі-учасниці відкриття провадження.
Встановлене у частині 1 правило застосовується також, коли в інших державах-учасниках провадження у справах щодо неплатоспроможності щодо боржника не може бути відкритим з огляду на його правоздатність.
- (2) Визнання провадження відповідно до частини 1 статті 3 не перешкоджає відкриттю судом іншої держави-учасниці провадження відповідно до частини 2 статті 3. У такому випадку, провадження відповідно до частини 2 статті 3 є вторинним провадженням у справах щодо неплатоспроможності у розумінні Розділу 3.

Стаття 20

Наслідки визнання

- (1) Відкриття провадження у справах щодо неплатоспроможності згідно із частиною 1 статті 3, без необхідності для цього будь-яких формальностей, створює ті самі наслідки в будь-якій іншій державі-учасниці, що і провадження згідно із правом держави відкриття провадження, за умови, якщо цим Регламентом не встановлено інше та, поки не відкрите жодне провадження відповідно до частини 2 статті 3 у цій іншій державі-учасниці.
- (2) Наслідки провадження, зазначеного у частині 2 статті 3, не можуть бути оскаржені в іншій державі-учасниці. Будь-яке обмеження прав кредиторів, зокрема відтермінування або звільнення від відповідальності внаслідок провадження, створює наслідки щодо майна, яке знаходиться в межах території іншої держави-учасниці, лише проти тих кредиторів, які надали для цього їхню згоду.

Стаття 21

Повноваження керуючого неплатоспроможністю

- (1) Керуючому неплатоспроможністю, який призначений компетентним судом у відповідності до частини 1 статті 3, дозволяється виконувати всі повноваження на території іншої держави-учасниці, які надані йому згідно із правом держави відкриття провадження, за умови, що в іншій державі не відкрите інше провадження у справі щодо неплатоспроможності або там не вживаються заходи забезпечення протилежного характеру на підставі клопотання про відкриття провадження у справі щодо неплатоспроможності. Зокрема, враховуючи статті 8 та 10, йому дозволяється переміщувати об'єкти майна, що належать до маси, із території держави-учасниці, в якій вони знаходяться.
- (2) Керуючий неплатоспроможністю, який призначений компетентним судом відповідно до частини 2 статті 3, має право в іншій державі-учасниці в судовому або позасудовому порядку вимагати після відкриття провадження у справі щодо неплатоспроможності, вивезення об'єкта рухомого майна із території держави відкриття провадження до території цієї іншої держави-учасниці. У подальшому керуючий неплатоспроможністю може оскаржувати будь-які дії в інтересах кредиторів.
- (3) У процесі виконання своїх повноважень керуючий неплатоспроможністю повинен дотримуватись права держави-учасниці, в межах території якої він має намір діяти, зокрема щодо виду та способів реалізації об'єкта маси. Ці повноваження не повинні включати застосування примусових засобів без наказу суду цієї держави-учасниці або права приймати рішення щодо правових спорів або інших суперечок.

Стаття 22

Підтвердження призначення керуючого неплатоспроможністю

Призначення керуючого неплатоспроможністю підтверджується завіреною копією рішення про його призначення або іншим документом виданим компетентним судом.

При цьому, може бути необхідним надання перекладу офіційною мовою або однією із офіційних мов держави-учасниці, в межах території якої він має намір діяти. Легалізація або відповідна інша подібна формалізація при цьому не вимагається.

Стаття 23

Повернення та умовний розрахунок

- (1) Кредитор, який, після відкриття провадження у справі щодо неплатоспроможності відповідно до частини 1 статті 3, у будь-який спосіб, зокрема шляхом примусового виконання, повністю або частково задовольняє свої вимоги із об'єкта маси, що знаходиться в межах території іншої держави-учасниці, повинен згідно зі статтями 8 та 10 передати отримане керуючому неплатоспроможності.
- (2) З метою забезпечення однакового ставлення до кредиторів, кредитор, який у провадженні у справі щодо неплатоспроможності отримав певну частку задоволення своєї вимоги, бере участь у розподілі у межах іншого провадження лише тоді, коли кредитори з однаковою черговістю або рівною приналежністю до однієї групи отримали у цьому іншому провадженні таку саму частку задоволення їхніх вимог.

Стаття 24

Створення реєстрів неплатоспроможності

- (1) Держави-учасниці створюють та утримують в межах своїх територій один або декілька реєстрів з метою оприлюднення інформації про провадження у справах щодо неплатоспроможності (далі – «реєстр неплатоспроможності»). Така інформація оприлюднюється після відкриття такого провадження наскільки швидко це можливо.
- (2) Інформація згідно із частиною 1 оприлюднюється публічно відповідно до положень статті 27 та охоплює наступну інформацію (далі – обов'язкова інформація):
 - а) дата відкриття провадження у справі щодо неплатоспроможності;
 - б) суд, що відкрив провадження у справі щодо неплатоспроможності, та, за наявності, номер документа;
 - в) тип відкритого провадження у справі щодо неплатоспроможності відповідно до Додатку А та, за необхідності, підтип відкритого провадження згідно із національним правом;
 - г) дані, які визначають чи юрисдикція для відкриття провадження ґрунтується на частинах 1, 2 або 4 статті 3;
 - г') якщо йдеться про товариство або юридичну особу – ім'я, реєстраційний номер, місце реєстрації, або, якщо відрізняється, поштова адреса боржника;

- д) якщо боржник є фізичною особою, незалежно від того, чи здійснює він незалежну ремісничу або професійну діяльність – ім'я, реєстраційний номер, за наявності, а також поштова адреса боржника або, якщо адреса є захищеною, місце народження та дата народження боржника;
 - е) ім'я, поштова адреса або електронна адреса призначеного для провадження керуючого неплатоспроможністю, за наявності;
 - є) строк для заявлення вимог, або посилання на критерії визначення цього строку за наявності;
 - ж) дата закриття основного провадження у справі щодо неплатоспроможності, якщо така наявна;
 - з) суд, який згідно із статтею 5 є компетентним для звернень щодо оскарження рішення про відкриття провадження у справі щодо неплатоспроможності та, за наявності, строк для оскарження, або посилання на критерії визначення цього строку.
- (3) Частина 2 не перешкоджає державам-учасникам додавати до їхніх національних реєстрів неплатоспроможності, документи або додаткову інформацію, як наприклад, позбавлення директора повноважень, пов'язаних із неплатоспроможністю.
- (4) Держави-учасниці не зобов'язані включати до реєстру неплатоспроможності вказану у частині 1 цієї статті інформацію про фізичних осіб, які не здійснюють незалежної ремісничої або професійної діяльності, або надавати публічний доступ до цієї інформації через систему мереж цих реєстрів, лише якщо відомі іноземні кредитори згідно із статтею 54 повідомляються про вказані у пункті з) цієї статті елементи.
- Якщо держава-учасниця використовує вказану у частині 1 можливість, то провадження у справі щодо неплатоспроможності не впливає на вимоги іноземних кредиторів, які не отримали інформацію відповідно до частини 1.
- (5) Оприлюднення інформації у реєстрах згідно із цим Регламентом не має жодних правових наслідків, окрім тих, які визначені національним правом та встановлені у частині 6 статті 55.

Стаття 25

Взаємозв'язок реєстрів неплатоспроможності

- (1) Шляхом імплементації правових актів Комісія створює децентралізовану систему для підключення реєстрів неплатоспроможності. Ця система складається із реєстрів неплатоспроможності та Європейського порталу електронної юстиції, що слугує для громадськості центральним електронним пунктом доступу до інформації в системі. Система забезпечує пошуковий

сервіс всіма мовами органів Союзу для запитів обов'язкової інформації та всіх інших документів або інформації, включених до реєстрів неплатоспроможності, яку держави-учасниці надають у розпорядження через Європейський портал електронної юстиції.

- (2) Шляхом імплементації правових актів відповідно до визначеної у статті 87 процедури Комісія до 26 червня 2019 року встановлює наступне:
- а) технічні специфікації для електронної комунікації та електронного обміну інформацією на основі встановлених специфікацій інтерфейсу для системи під'єднання реєстрів неплатоспроможності;
 - б) технічні заходи, за допомогою яких забезпечуються мінімальні ІТ-стандарти для передачі та поширення інформації всередині системи під'єднання реєстрів неплатоспроможності;
 - в) мінімальні критерії для підготовленого Європейським порталом електронної юстиції пошукового сервісу на основі визначеної у статті 24 інформації;
 - г) мінімальні критерії для презентації пошукових результатів на основі визначеної у статті 24 інформації;
 - г') засоби та технічні передумови для можливості користування послугами, запропонованими системою під'єднання реєстрів неплатоспроможності та
 - д) глосарій із загальним поясненням перерахованих у Додатку А національних проваджень у справах щодо неплатоспроможності.

Стаття 26

Витрати на створення та під'єднання реєстрів неплатоспроможності

- (1) Створення, утримання та подальший розвиток системи під'єднання реєстрів неплатоспроможності фінансуються загальним бюджетом Союзу.
- (2) Кожна держава-учасниця несе витрати на створення та адаптацію своїх національних реєстрів неплатоспроможності для їх інтероперабельності із Європейським порталом електронної юстиції, а також витрати на управління, оперування та утримання цих реєстрів. Це не повинно впливати на можливість подавати запити на отримання грантів для підтримки цієї діяльності в межах програм фінансування Союзу.

Стаття 27

Передумови для доступу до інформації через систему під'єднання

- (1) Держави-учасниці гарантують безкоштовне надання у розпорядження обов'язкової визначеної у пунктах від а) до з) частини 2 статті 24 інформації через систему під'єднання реєстрів неплатоспроможності.
- (2) Цей Регламент не перешкоджає державам-учасницям встановлювати розумну плату за доступ до документів або додаткової визначеної в частині 3 статті 24 інформації через систему під'єднання реєстрів неплатоспроможності.
- (3) Держави-учасниці можуть зробити доступ до обов'язкової інформації стосовно фізичних осіб, які не здійснюють жодної незалежної ремісничої або професійної діяльності, а також стосовно фізичних осіб, які здійснюють незалежну ремісничу або професійну діяльність, лише якщо провадження у справі щодо неплатоспроможності не стосується цієї діяльності, залежним від додаткових пошукових критеріїв відносно боржника на додаток до мінімальних критеріїв, визначених у пункті в) частини 2 статті 25.
- (4) Окрім того, держави-учасниці можуть вимагати зробити доступ до визначеної у частині 3 інформації залежним від запиту до компетентних органів. Держави-учасниці можуть зробити доступ залежним від перевірки на наявність легітимних інтересів для доступу до цих даних. Особа, що запитує інформацію, повинна мати можливість подати запит на інформацію в електронній формі за допомогою стандартної форми через Європейський портал електронної юстиції. Якщо вимагається легітимний інтерес, то для запитуваної особи є допустимим підтверджувати законність запиту шляхом подання копій відповідних документів в електронній формі. Особа, яка запитує інформацію, повинна отримати відповідь від компетентних органів влади протягом трьох робочих днів.
Особа, яка запитує інформацію, не є ані зобов'язаною надавати переклади документів, що підтверджують законність її запиту, ані нести витрати, які можуть виникнути в органів влади, пов'язані із перекладом.

Стаття 28

Публічне оприлюднення в іншій державі-учасниці

- (1) Керуючий неплатоспроможністю або боржник із особистим управлінням повинен звернутись із клопотанням, щоб оприлюднення рішення про відкриття провадження у справі щодо неплатоспроможності та, за необхідності, рішення про призначення керуючого неплатоспроможністю було опубліковане

у будь-якій іншій державі-учасниці, в якій знаходиться осідок боржника, згідно із передбаченою у цій державі-учасниці процедурою оприлюднення. У такій публікації, за необхідності, вказується хто призначений керуючим неплатоспроможністю та чи застосоване правило юрисдикції у відповідності до частини 1 або частини 2 статті 3.

- (2) Керуючий неплатоспроможністю або боржник із особистим управлінням може звертатись із запитом, щоб визначене частиною 1 оприлюднення відбулося в будь-якій іншій державі-учасниці, в якій він вважає за необхідне відповідно до встановленої в цій державі-учасниці процедури оприлюднення.

Стаття 29

Реєстрація у публічних реєстрах іншої держави-учасниці

- (1) Якщо державою-учасницею, в якій знаходиться осідок боржника та цей осідок, внесений до публічного реєстру цієї держави-учасниці або до тієї, в якій знаходиться нерухоме майно боржника, законодавчо встановлено, що визначена статтею 28 інформація про відкриття провадження у справах щодо неплатоспроможності повинна бути внесена до земельного, торгового або іншого публічного реєстру, то керуючий неплатоспроможністю або боржник із особистим управлінням, вживає всіх необхідних заходів для здійснення такої реєстрації.
- (2) Керуючий неплатоспроможністю або боржник із особистим управлінням може клопотати про таку реєстрацію в будь-якій іншій державі-учасниці, за умови, якщо правом держави-учасниці, в якій введеться реєстр, така реєстрація допускається.

Стаття 30

Витрати

Витрати, визначені статтею 28 на публічне оприлюднення та на встановлену статтею 29 реєстрацію вважаються витратами та затратами, пов'язаними зі здійсненням провадження.

Стаття 31

Виконання зобов'язання на користь боржника

- (1) Той, хто в одній державі-учасниці виконав зобов'язання на користь боржника, щодо майна якого в іншій державі-учасниці відкрите провадження у справі щодо неплатоспроможності, коли він повинен був би виконувати зобов'язання на користь керуючого неплатоспроможністю у провадженні у справі щодо неплатоспроможності, вважається таким, що здійснив належне виконання, якщо йому не було відомо про відкриття провадження.
- (2) Якщо таке зобов'язання було виконано до визначеного статтею 28 публічного оприлюднення, то, у разі відсутності доказів протилежного, припускається, що виконавцю зобов'язання не було відомо про відкриття провадження у справі щодо неплатоспроможності. Якщо таке зобов'язання було виконано після визначеного статтею 28 публічного оприлюднення, то, у разі відсутності доказів протилежного, припускається, що виконавцю зобов'язань було відомо про відкриття провадження.

Стаття 32

Визнання та виконуваність інших рішень

- (1) Винесені судом рішення, які стосуються проведення та закриття провадження у справах щодо неплатоспроможності, рішення якого про відкриття провадження визнається згідно із статтею 19, а також підтверджена цим судом мирова угода визнаються рівною мірою без подальших формальностей. Ці рішення виконуються відповідно до статей від 39 до 44 та від 47 до 57 Регламенту (ЄС) № 1215/2012.

Частина 1 застосовується також для рішень, які безпосередньо впливають із провадження у справах щодо неплатоспроможності та тісно з ними пов'язані, навіть якщо ці рішення винесені іншим судом.

Частина 1 застосовується також для рішень про заходи безпеки, які приймаються після клопотання про відкриття провадження у справі щодо неплатоспроможності або пов'язані з ним.

- (2) Визнання та виконання рішень, інших, ніж зазначені в частині 1 цієї статті, підлягає регулюванню згідно із Регламентом (ЄС) № 1215/2012, наскільки той Регламент є застосовним.

Стаття 33

Публічний порядок

Будь-яка держава-учасниця може відмовитись визнавати відкрите в іншій державі-учасниці провадження у справах щодо неплатоспроможності або виконувати винесене в такому провадженні рішення, якщо таке визнання або виконання призведе до наслідків, що очевидно суперечили б публічному порядку цієї держави, зокрема фундаментальним принципам або конституційно гарантованим правам та свободам людини.

РОЗДІЛ III

ВТОРИННЕ ПРОВАДЖЕННЯ У СПРАВАХ ЩОДО НЕПЛАТОСПРОМОЖНОСТІ

Стаття 34

Відкриття провадження

Якщо судом держави-учасниці відкрите основне провадження у справі щодо неплатоспроможності, яке визнане в іншій державі-учасниці, визначений положеннями частини 2 статті 3 компетентний суд цієї іншої держави-учасниці може відкрити вторинне провадження у справі щодо неплатоспроможності згідно із положеннями цього Розділу. Якщо для основного провадження у справі щодо неплатоспроможності вимагається, щоб боржник був неплатоспроможним, то неплатоспроможність боржника не підлягає повторній перевірці в державі-учасниці, в якій може бути відкрите вторинне провадження у справі щодо неплатоспроможності. Наслідки вторинного провадження у справі щодо неплатоспроможності обмежуються майном боржника, що знаходиться в межах території держави-учасниці, в якій відкрите це провадження.

Стаття 35

Застосовне право

Якщо цим Регламентом не встановлено інше, для вторинного провадження у справі щодо неплатоспроможності застосовуються правові приписи держави-учасниці, в межах території якої відкрите вторинне провадження у справі щодо неплатоспроможності.

Стаття 36

Право надавати запевнення з метою уникнення вторинного провадження у справах щодо неплатоспроможності

- (1) З метою уникнення відкриття вторинного провадження у справах щодо неплатоспроможності керуючий неплатоспроможністю у основному провадженні у справах щодо неплатоспроможності стосовно майна, що

знаходиться в державі-учасниці, в якій могло б бути відкрите вторинне провадження у справах щодо неплатоспроможності, може надавати одностороннє запевнення (далі – запевнення), що під час розподілу майна або отриманих від його реалізації доходів він забезпечить права щодо розподілу та переважні права кредиторів згідно із національним правом, які мали б кредитори, якщо б у цій державі-учасниці було відкрите вторинне провадження у справах щодо неплатоспроможності. Запевнення повинно містити фактичні припущення, на яких воно базується, зокрема, відносно цінності маси майна, яке знаходиться у відповідній державі-учасниці, та наявних можливостей для його реалізації.

- (2) Якщо запевнення надане відповідно до цієї статті, то для розподілу доходу від реалізації об'єктів маси згідно із частиною 1, для черг задоволення вимог кредиторів та прав кредиторів стосовно об'єктів майна згідно із частиною 1 застосовується право держави-учасниці, в якій могло б бути відкритим вторинне провадження у справах щодо неплатоспроможності. Вирішальним моментом для встановлення об'єктів майна відповідно до частини 1, вважається момент надання запевнення.
- (3) Запевнення формується офіційною мовою або однією із офіційних мов держави-учасниці, в якій могло б бути відкрите вторинне провадження у справах щодо неплатоспроможності, або, якщо у державі-учасниці офіційними є декілька мов, офіційною мовою або однією із офіційних мов місця, де могло б бути відкрите вторинне провадження у справах щодо неплатоспроможності.
- (4) Запевнення формується у письмовій формі. Воно підлягає, у разі необхідності, виконанню з дотриманням вимог щодо форми та вимог щодо схвалення розподілу, які діють у державі відкриття основного провадження у справах щодо неплатоспроможності.
- (5) Запевнення повинно бути схвалене відомими локальними кредиторами. Правила щодо кваліфікованої більшості та голосування, які діють для прийняття плану санації згідно із правом держави-учасниці, в якій могло б бути відкрите вторинне провадження у справах щодо неплатоспроможності, застосовуються також і для схвалення запевнення. Кредитори можуть брати участь у голосуванні шляхом дистанційних засобів (теле)комунікації, за умови, що це передбачено національним правом. Керуючий неплатоспроможністю повідомляє відомих локальних кредиторів про запевнення, правила та процедуру для його схвалення, а також про його схвалення або відхилення.
- (6) Отримане та схвалене відповідно до положень цієї статті запевнення є обов'язковим для конкурсної маси. Якщо відкривається вторинне провадження у справах щодо неплатоспроможності згідно із статтями 37 та 38, то керуючий неплатоспроможністю в основному провадженні у справі щодо неплатоспроможності передає об'єкти конкурсної маси, які після надання запевнення, були вивезені ним за межі території держави-учасниці,

або, якщо вони вже були реалізовані, передає доходи від їх реалізації керуючому неплатоспроможністю у вторинному провадженні у справах щодо неплатоспроможності.

- (7) Якщо керуючий неплатоспроможністю надав запевнення, то він повідомляє локальних кредиторів про наміри щодо розподілу об'єктів маси та доходів у розумінні частини 1. Якщо це повідомлення не відповідає змісту запевнення або чинному праву, то будь-який локальний кредитор може оскаржити цей розподіл у суді держави-учасниці, в якій відкрите основне провадження у справах щодо неплатоспроможності, з метою досягти розподілу у відповідності до змісту запевнення та чинного права. У таких випадках подальший розподіл не відбувається, поки рішення судом щодо оскарження не буде прийняте.
- (8) Локальні кредитори можуть звертатись до судів держави-учасниці, в якій було відкрите основне провадження у справах щодо неплатоспроможності, щоб зобов'язати керуючого неплатоспроможністю основного провадження у справах щодо неплатоспроможності забезпечити дотримання змісту запевнення шляхом вжиття всіх допустимих заходів згідно із правом держави, в якій було відкрите основне провадження у справі щодо неплатоспроможності.
- (9) Локальні кредитори також можуть звертатись до судів держави-учасниці, в якій могло б бути відкрите вторинне провадження у справах щодо неплатоспроможності, з метою прийняття судом проміжкових або заходів забезпечення задля гарантування дотримання керуючим неплатоспроможністю умов запевнення.
- (10) Керуючий неплатоспроможністю несе відповідальність перед кредиторами за будь-яку шкоду, завдану внаслідок невиконання його обов'язків та зобов'язань згідно із цією статтею.
- (11) Для цілей цієї статті орган влади, який встановлений в державі-учасниці, в якій могло б бути відкрите вторинне провадження у справах щодо неплатоспроможності, та який згідно із Директивою 2008/94/ЄСп Європейського Парламенту та Ради¹⁴ зобов'язаний гарантувати задоволення невиконаних вимог працівників відповідно до трудових договорів або трудових відносин, вважається кредитором, у разі, якщо це встановлено національним правом.

¹⁴ Директива 2008/94/ЄСп Європейського Парламенту та Ради від 22 жовтня 2008 року «Про захист працівників у випадку неплатоспроможності їхнього роботодавця» (ОВ Союзу L 283 від 28/10/2008, С. 36).

Стаття 37

Право на звернення із клопотанням про відкриття вторинного провадження у справах щодо неплатоспроможності

- (1) Вторинне провадження у справах щодо неплатоспроможності може відкриватись за клопотанням:
 - а) керуючого неплатоспроможністю у основному провадженні у справах щодо неплатоспроможності,
 - б) будь-якої іншої особи або органу влади, уповноваженого для цього згідно із правом держави-учасниці, в межах території якої подається клопотання про відкриття вторинного провадження у справах щодо неплатоспроможності.
- (2) Якщо запевнення набуває обов'язкового статусу згідно із положеннями статті 36, то клопотання про відкриття вторинного провадження у справах щодо неплатоспроможності подається протягом 30 днів після отримання повідомлення про схвалення запевнення.

Стаття 38

Рішення про відкриття вторинного провадження у справах щодо неплатоспроможності

- (1) Компетентний для прийняття клопотань про відкриття вторинного провадження у справах щодо неплатоспроможності суд невідкладно повідомляє керуючого неплатоспроможністю або боржника із особистим управлінням у основному провадженні у справах щодо неплатоспроможності та надає йому можливість бути заслуханим стосовно клопотання.
- (2) Якщо керуючий неплатоспроможністю у основному провадженні у справах щодо неплатоспроможності надав запевнення згідно зі статтею 36, то вказаний в частині 1 цієї статті суд не відкриває вторинне провадження у справах щодо неплатоспроможності за клопотанням керуючого неплатоспроможністю, якщо суд переконаний, що запевнення належним чином захищає загальні інтереси локальних кредиторів.
- (3) У разі надання тимчасового зупинення індивідуального виконавчого провадження з метою уможливити перемовини між боржником та його кредиторами, суд за клопотанням керуючого неплатоспроможністю або боржника із особистим управлінням, може зупинити відкриття вторинного провадження у справах щодо неплатоспроможності на період, що не перевищує трьох місяців, за умови, якщо впроваджені належні заходи захисту інтересів локальних кредиторів.

Названий у частині 1 суд може постановити заходи забезпечення інтересів локальних кредиторів щодо заборони керуючому неплатоспроможністю або боржнику із особистим управлінням, вилучати або реалізовувати об'єкти конкурсної маси, які знаходяться в державі-учасниці, в якій знаходиться осідок боржника, за винятком, якщо це зроблено в межах звичного процесу економічної діяльності. Окрім того, суд може вживати інших заходів захисту інтересів локальних кредиторів протягом тимчасового зупинення, за винятком, якщо це не суперечить національним приписам цивільно-процесуального регулювання.

Зупинення відкриття вторинного провадження у справах щодо неплатоспроможності скасовується судом за власною ініціативою або за клопотанням кредитора, якщо протягом зупинення за наслідками перемовин було укладено угоду згідно із положеннями пункту 1.

Зупинення може бути скасоване судом за його ініціативою або за клопотанням кредитора, якщо зупинення шкодить правам кредитора, зокрема, якщо перемовини є недієвими або коли стало очевидним, що угода ймовірно не буде досягнута, або боржник із особистим управлінням порушив заборону реалізації об'єктів маси або їх вилучення за межі території держави-учасниці, в якій знаходиться осідок боржника.

- (4) За клопотанням керуючого неплатоспроможністю у основному провадженні у справах щодо неплатоспроможності суд згідно із частиною 1, на відміну від заявленого спочатку типу провадження у справах щодо неплатоспроможності, може відкрити інше визначене у Додатку А провадження у справах щодо неплатоспроможності, за умови, якщо передумови для відкриття цього іншого провадження встановлені національним правом та це провадження є найбільш доцільним з огляду на інтереси локальних кредиторів та зв'язок між основним та вторинним провадженнями у справах щодо неплатоспроможності. Друге речення статті 34 підлягає застосуванню.

Стаття 39

Перегляд судом рішення про відкриття вторинного провадження у справах щодо неплатоспроможності

Керуючий неплатоспроможністю у основному провадженні у справах щодо неплатоспроможності може оскаржувати рішення про відкриття вторинного провадження у справах щодо неплатоспроможності судом держави-учасниці, в якій було відкрите вторинне провадження у справах щодо неплатоспроможності, надаючи обґрунтування, що суд не дотримався передумов та вимог, визначених статтею 38.

Стаття 40

Авансові внески щодо витрат

Якщо право держави-учасниці, в якій подане клопотання про відкриття вторинного провадження у справах щодо неплатоспроможності, встановлює, що витрати щодо провадження, включаючи затрати, повністю або частково покриваються масою, то суд, до якого подане таке клопотання, може вимагати від заявника авансові внески щодо витрат або забезпечення пропорційних гарантій.

Стаття 41

Співпраця та комунікація керуючих неплатоспроможністю

- (1) Керуючий неплатоспроможністю у основному провадженні у справах щодо неплатоспроможності та призначений(ні) керуючий(і) неплатоспроможністю щодо майна одного й того ж боржника співпрацюють разом настільки, наскільки така співпраця допустима чинними приписами для відповідного провадження. Співпраця може відбуватись у будь-якій формі, включаючи укладення угод або протоколів.
- (2) Під час здійснення співпраці, визначеної положеннями частини 1, керуючі неплатоспроможністю зобов'язані:
 - а) наскільки можливо швидко повідомляти один одному всю інформацію, яка може бути важливою для відповідного іншого провадження, зокрема, про стан щодо звернення та перевірки вимог, а також всі заходи щодо порятунку або санації боржника або щодо закінчення провадження у справах щодо неплатоспроможності, за умови, що існують належні застережні заходи для захисту конфіденційної інформації;
 - б) аналізувати можливість санації боржника та, у випадку наявності такої можливості, координувати розробку та імплементацію плану санації;
 - в) координувати реалізацію або використання конкурсної маси та управління діяльністю боржника; керуючий неплатоспроможністю у вторинному провадженні у справах щодо неплатоспроможності заздалегідь надає керуючому неплатоспроможністю в основному провадженні у справах щодо неплатоспроможності можливість вносити на розгляд пропозиції стосовно реалізації або використання маси у вторинному провадженні у справах щодо неплатоспроможності.
- (3) Частини 1 та 2 застосовуються за аналогією для випадків, в яких в основному або вторинному провадженні у справах щодо неплатоспроможності або в особливому провадженні щодо майна одного й того ж боржника, що

одночасно відкриті, за боржником залишається право розпорядження його майном.

Стаття 42

Співпраця та комунікація судів

- (1) З метою покращення координації основних, особливих та вторинних проваджень у справах щодо неплатоспроможності щодо майна одного й того ж боржника, суд, який розглядає клопотання про відкриття провадження у справах щодо неплатоспроможності або який таке провадження відкрив, співпрацює із будь-яким іншим судом, який розглядає клопотання про відкриття провадження у справах щодо неплатоспроможності або який таке провадження відкрив, наскільки така співпраця узгоджується із чинним приписами для кожного із цих проваджень. Для цієї мети суди можуть, за необхідності, призначати або визначати незалежну особу або орган діяти за його дорученням, лише якщо це узгоджується із приписами для призначення такої особи.
- (2) Під час здійснення визначеної частиною 1 співпраці суди або особа чи орган, яка(ий) ними призначена та діє від їхнього імені, у розумінні частини 1, здійснюють безпосередню комунікацію один з одним або звертаються безпосередньо один до одного із запитом про інформацію або допомогу, за умови, якщо у процесі цієї комунікації зберігаються процесуальні права учасників провадження, а також конфіденційність інформації.
- (3) Суд повинен здійснювати співпрацю у значенні частини 1 згідно із статтею 3 Регламенту (ЄС) 2023/2844 Європейського Парламенту та Ради. Зокрема, вона може стосуватись:
 - а) координації призначення керуючих неплатоспроможністю,
 - б) повідомлення відповідними судами інформації будь-яким прийнятним для них шляхом,
 - в) координації управління та нагляду за майном та діяльністю боржника,
 - г) координації перемовин,
 - г) якщо вимагається, координації погодження домовленостей керуючих неплатоспроможністю.

Стаття 43

Співпраця та комунікація між керуючими неплатоспроможністю та судами

- (1) З метою спрощення координації основних, особливих та вторинних проваджень у справах щодо неплатоспроможності стосовно одного й того ж боржника:
 - а) керуючий неплатоспроможністю в основному провадженні у справах щодо неплатоспроможності співпрацює та здійснює комунікацію з будь-яким судом, який розглядає клопотання про відкриття вторинного провадження у справах щодо неплатоспроможності або який відкрив таке провадження,
 - б) керуючий неплатоспроможністю в особливому або вторинному провадженні у справах щодо неплатоспроможності співпрацює та здійснює комунікацію із судом, який розглядає клопотання про відкриття основного провадження у справах щодо неплатоспроможності або який відкрив таке провадження,
 - в) керуючий неплатоспроможністю в особливому або вторинному провадженні у справах щодо неплатоспроможності співпрацює та здійснює комунікацію із судом, який розглядає клопотання про відкриття іншого особливого або вторинного провадження у справах щодо неплатоспроможності або який відкрив таке провадження, наскільки така співпраця та комунікація узгоджується із чинними приписами для кожного такого провадження та не має наслідком конфлікт інтересів.
- (2) Співпраця у розумінні частини 1 може здійснюватися будь-яким прийнятним шляхом, як, наприклад, визначених в частині 3 статті 42.

Стаття 44

Витрати, пов'язані із співпрацею та комунікацією

Зазначені у статтях 42 та 43 вимоги не повинні призвести до виставлення судами один одному рахунків за витрати, пов'язані із співпрацею та комунікацією.

Стаття 45

Реалізація прав кредиторів

- (1) Будь-який кредитор може заявляти про його вимогу у основному провадженні у справі щодо неплатоспроможності та у будь-якому вторинному провадженні у

- справі щодо неплатоспроможності.
- (2) Керуючі неплатоспроможністю в основному та вторинному провадженнях у справі щодо неплатоспроможності заявляють в інших провадженнях про вимоги, які вже були заявлені у провадженні, у межах якого вони були призначені, наскільки це є доцільним для кредиторів зазначеного останнього провадження та із застереженням щодо права цих кредиторів відхиляти такі заяви або повертати такі заяви з їхніми вимогами, лише якщо це передбачає застосовне право.
 - (3) Керуючий неплатоспроможністю в основному або вторинному провадженні у справі щодо неплатоспроможності повноважний брати участь в іншому провадженні у справі щодо неплатоспроможності як кредитор, зокрема беручи участь у зборах кредиторів.

Стаття 46

Зупинення процесу реалізації маси

- (1) Суд, який відкрив вторинне провадження у справі щодо неплатоспроможності, за клопотанням керуючого неплатоспроможністю в основному провадженні у справі щодо неплатоспроможності зупиняє реалізацію маси повністю або частково. Однак, у цьому випадку суд може вимагати від керуючого неплатоспроможністю в основному провадженні у справі щодо неплатоспроможності вживати всіх належних заходів захисту інтересів кредиторів у вторинному провадженні у справі щодо неплатоспроможності, а також окремої групи кредиторів. Клопотання керуючого неплатоспроможністю в основному провадженні у справі щодо неплатоспроможності може бути відхиленням лише тоді, коли зупинення очевидно не цікавить кредиторів в основному провадженні у справі щодо неплатоспроможності. Таке зупинення процесу реалізації маси може бути постановлене щонайдовше на строк до трьох місяців. Воно завжди може бути продовжене або поновлене завжди на той самий період.
- (2) Суд згідно із частиною 1 може скасувати зупинення процесу реалізації маси у наступних випадках:
 - а) за клопотанням керуючого неплатоспроможністю у основному провадженні у справі щодо неплатоспроможності,
 - б) за власною ініціативою, за клопотанням кредитора або за клопотанням керуючого неплатоспроможністю у вторинному провадженні у справі щодо неплатоспроможності, якщо виявиться, що ці заходи більше не виправдовуються, зокрема, інтересами кредиторів у основному та вторинному провадженні у справі щодо неплатоспроможності.

Стаття 47

Право керуючого неплатоспроможністю пропонувати плани санації

- (1) Якщо згідно із правом держави, в якій було відкрите вторинне провадження у справі щодо неплатоспроможності, таке провадження може бути закрите без ліквідації через план санації, мировою угодою або іншим співставним заходом, то керуючий неплатоспроможністю у основному провадженні у справі щодо неплатоспроможності має право пропонувати такий захід згідно із процедурою відповідної держави-учасниці.
- (2) Будь-яке обмеження прав кредиторів, як, наприклад, мораторій або звільнення від боргів, які випливають із одного із запропонованих заходів у вторинному провадженні у справі щодо неплатоспроможності згідно із частиною 1, не повинно мати жодного впливу на майно боржника, що не охоплюється цим провадженням, без схвалення всіма заінтересованими кредиторами.

Стаття 48

Наслідки закриття провадження у справі щодо неплатоспроможності

- (1) Не порушуючи статті 49, закриття провадження у справі щодо неплатоспроможності не суперечить продовженню іншого провадження у справі щодо неплатоспроможності щодо майна одного й того ж боржника, яке до моменту закриття ще триває.
- (2) Якщо провадження у справі щодо неплатоспроможності стосовно майна юридичної особи або товариства в державі-учасниці, в якій ця особа або товариство має місце реєстрації, мало б наслідком їх ліквідацію, то відповідна юридична особа або товариство продовжує існувати до моменту закриття будь-якого іншого провадження у справі щодо неплатоспроможності стосовно майна одного й того ж боржника, або керуючим неплатоспроможністю в цьому провадженні чи керуючими неплатоспроможністю в таких інших провадженнях була надана згода на ліквідацію.

Стаття 49

Залишки майна у вторинному провадженні у справі щодо неплатоспроможності

Якщо у процесі реалізації маси у вторинному провадженні у справі щодо неплатоспроможності всі встановлені в цьому провадженні вимоги були задоволені, то призначений для цього провадження керуючий неплатоспроможністю невідкладно передає залишки майна керуючому неплатоспроможністю в основному провадженні у справі щодо неплатоспроможності.

Стаття 50

Наступне відкриття основного провадження у справі щодо неплатоспроможності

Якщо було відкрите визначене частиною 1 статті 3 провадження, після якого було відкрите визначене частиною 2 статті 3 провадження в іншій державі-учасниці, то до провадження у справі щодо неплатоспроможності, що було відкрите першим застосовуються статті 41, 45, 46, 47 та 49, наскільки це можливо відповідно до статусу цього провадження.

Стаття 51

Трансформація вторинного провадження у справі щодо неплатоспроможності

- (1) За клопотанням керуючого неплатоспроможністю в основному провадженні у справі щодо неплатоспроможності суд держави-учасниці, в якій було відкрите вторинне провадження у справі щодо неплатоспроможності, може постановити трансформувати вторинне провадження у справі щодо неплатоспроможності у інше провадження у справі щодо неплатоспроможності, що визначене в Додатку А, за умови, якщо дотримані передумови для відкриття такого іншого провадження згідно із національним правом та це провадження з огляду на інтереси локальних кредиторів та зв'язок між основним та вторинним провадженнями у справі щодо неплатоспроможності є найбільш прийнятними.
- (2) Під час перевірки клопотання згідно із частиною 1 суд може запитувати інформацію від керуючих неплатоспроможністю в обох провадженнях.

Стаття 52

Заходи захисту

Якщо відповідно до частини 1 статті 3 компетентний суд держави-учасниці призначає тимчасового керуючого неплатоспроможністю для забезпечення захисту майна боржника, то з метою охорони та збереження майна боржника, що знаходиться в іншій державі-учасниці, такий керуючий неплатоспроможністю уповноважений вживати будь-яких заходів, які передбачені правом держави-учасниці впродовж періоду між поданням клопотання про відкриття провадження у справі щодо неплатоспроможності та його відкриттям.

РОЗДІЛ IV

ІНФОРМУВАННЯ КРЕДИТОРІВ ТА ЗАЯВЛЕННЯ ЇХНІХ ВИМОГ

Стаття 53

Право заявляти вимоги

Будь-який іноземний кредитор має право заявляти свої вимоги у провадженні у справі щодо неплатоспроможності всіма засобами комунікації, які є допустимими правом держави відкриття провадження, або засобами електронної комунікації згідно зі статтею 4 Регламенту (ЄС) 2023/2844.

Представництво адвокатом або іншим фахівцем у галузі права не є обов'язковим лише з метою заявлення вимог.

Стаття 54

Обов'язок повідомлення кредиторів

- (1) Як тільки в державі-учасниці відкривається провадження у справі щодо неплатоспроможності, компетентний суд цієї держави або призначений цим судом керуючий неплатоспроможністю невідкладно повідомляє всіх відомих іноземних кредиторів.
- (2) Повідомлення згідно із частиною 1 здійснюється шляхом надсилання індивідуального повідомлення де, зокрема, вказується, яких строків повинно бути дотримано, наслідки їх пропущення, які органи є компетентними для прийняття заявлених вимог, та які передбачені подальші заходи. У повідомленні також вказується, чи повинен кредитор із переважними правами або той, якому гарантуються речові права, заявляти вимоги. До повідомлення також додається копія стандартної форми для подання вимог згідно із статтею 55 або вказується, де така форма є доступною.
- (3) Визначена в частинах 1 та 2 цієї статті інформація забезпечується шляхом використання стандартної форми, що визначена статтею 88. Форма публікується на Європейському порталі електронної юстиції та має назву «Повідомлення про провадження у справі щодо неплатоспроможності» всіма офіційними мовами органів Союзу. Вона відтворюється офіційною мовою держави-учасниці відкриття провадження або, за наявності в державі-учасниці декількох офіційних мов, офіційною мовою або однією із офіційних мов місця, де було відкрите провадження у справі щодо неплатоспроможності, або будь-

якою іншою мовою, яка доступна в цій державі згідно із положеннями частини 5 статті 55, якщо така мова прийнятна для простішого розуміння іноземними кредиторами.

- (4) У провадженнях у справах щодо неплатоспроможності стосовно фізичної особи, яка не здійснює жодної незалежної ремісничої або професійної діяльності, використання названої у цій статті стандартної форми не передбачається, якщо кредитори не зобов'язані заявляти свої вимоги з метою їх врахування у провадженні.

Стаття 55

Процедура заявлення вимог

- (1) Іноземні кредитори можуть заявляти їхні вимоги за допомогою стандартної форми, що встановлена згідно із положеннями статті 88. Форма називається «Заявлення вимоги» всіма офіційними мовами органів Союзу.
- (2) Форма для заявлення вимоги згідно з частиною 1 містить наступні дані:
- а) ім'я, поштова адреса, електронна адреса, за наявності, індивідуальний ідентифікаційний номер, а також, за наявності, банківські реквізити іноземного кредитора відповідно до частини 1,
 - б) суму заявленої вимоги з уточненням основної вимоги та, за наявності, відсотки, а також момент виникнення вимоги та, якщо відрізняється, дату настання строку оплати,
 - в) якщо вимога включає також відсотки, то розмір відсотків з уточненням, чи йдеться про визначений законом або обумовлений договором розмір відсотків, а також період, на який вимагаються відсотки, та суму капіталізованих відсотків,
 - г) якщо заявляються витрати, які виникли через заявлення вимоги до відкриття провадження – сума та розподіл цих витрат,
 - г') тип вимоги,
 - д) чи вимагається статус кредитора як привілейований та підстави для такої вимоги,
 - е) чи вимагається забезпечення речових прав або збереження права власності та якщо так, то які майнові цінності є предметом забезпечення, дата початку дії забезпечувальних заходів та реєстраційний номер, якщо відомості про заходи забезпечення внесені до реєстру, та
 - е) чи існує вимога щодо зарахування зустрічних вимог та якщо так, то сума двосторонніх вимог, що наявні на момент відкриття провадження у справі щодо неплатоспроможності, момент їх виникнення та заявлене сальдо компенсації.

До заявлення вимоги додаються наявні копії підтверджуючих документів.

- (3) Стандартна форма для заявлення вимоги містить відмітку про те, що банківські реквізити та індивідуальний ідентифікаційний номер кредитора згідно із пунктом а) частини 2 не обов'язково повинні бути вказані.
- (4) Якщо кредитор заявляє свої вимоги іншим способом відмінним від встановленого частиною 1 шляхом стандартної форми, то його заявлення повинне містити вказані в частині 2 дані.
- (5) Вимоги можуть бути заявлені однією із офіційних мов органів Союзу. Суд, керуючий неплатоспроможністю або боржник із особистим управлінням можуть вимагати від кредитора переклад офіційною мовою держави відкриття провадження або, якщо у відповідній державі-учасниці офіційними є декілька мов, офіційною мовою або однією із офіційних мов місця, де було відкрите провадження у справі щодо неплатоспроможності, або іншою мовою, яка допустима державою-учасницею. Кожна держава-учасниця вказує, чи допускається застосування поряд із його офіційною(ними) мовою(вами) іншої офіційної мови органів Союзу для заявлення вимоги.
- (6) Вимоги повинні бути заявлені протягом строку, встановленим правом держави відкриття провадження. Для іноземних кредиторів такий строк становить щонайменше 30 днів після оприлюднення про відкриття провадження у справі щодо неплатоспроможності в реєстрі неплатоспроможності держави-учасниці відкриття провадження. Якщо держава-учасниця посилається на частину 4 статті 24, то такий строк становить щонайменше 30 днів від повідомлення кредитора згідно із положеннями статті 54.
- (7) Якщо суд, керуючий неплатоспроможністю або боржник із особистим управлінням має сумніви щодо заявленої згідно із цією статтею вимоги, то він надає кредитору можливість надати додаткові підтвердження про наявність та розмір вимоги.

РОЗДІЛ V

ПРОВАДЖЕННЯ У СПРАВАХ ЩОДО НЕПЛАТОСПРОМОЖНОСТІ СТОСОВНО МАЙНА ЧЛЕНІВ ГРУПИ ПІДПРИЄМСТВ

СЕКЦІЯ 1

Співпраця та комунікація

Стаття 56

Співпраця та комунікація керуючих неплатоспроможністю

- (1) У провадженні у справах щодо неплатоспроможності стосовно майна двох або більше членів однієї і тієї ж групи підприємств керуючі неплатоспроможністю у цих провадженнях співпрацюють у такій мірі, наскільки така співпраця може спростити дієве здійснення таких проваджень, узгоджується із чинними приписами для окремих проваджень та не має наслідком конфлікт інтересів. Ця співпраця може відбуватись у будь-якій формі, включаючи укладення угод та протоколів.
- (2) У процесі здійснення співпраці згідно із частиною 1 керуючі неплатоспроможністю зобов'язані:
 - а) наскільки можливо швидко повідомляти один одному інформацію, яка може бути релевантною для іншого провадження, за умови вжиття належних застережних заходів захисту конфіденційної інформації;
 - б) перевіряти, чи існують можливості координації щодо управління та нагляду за діяльністю членів групи, стосовно майна яких було відкрите провадження у справі щодо неплатоспроможності; якщо така можливість існує, координувати управління та нагляд за діяльністю;
 - в) розглядати, чи існують можливості для санації членів групи, стосовно майна яких було відкрите провадження у справах щодо неплатоспроможності, та, якщо така можливість існує, координувати пропозицію та перемовини стосовно плану санації, який узгоджується.

Для цілей пунктів б) та в) всі або окремі із названих в частині 1 керуючі неплатоспроможністю домовляються передати повноваження керуючому неплатоспроможністю із їхнього кола, якщо така домовленість допустима згідно із чинними приписами для відповідного провадження. Окрім того, вони можуть

домовитись про розподіл між собою певних завдань, якщо такий розподіл є допустимим згідно із чинними приписами для відповідного провадження.

Стаття 57

Співпраця та комунікація судів

- (1) У провадженнях у справах щодо неплатоспроможності стосовно боржника двох або більше членів однієї і тієї ж групи підприємств суд, який відкрив таке провадження, співпрацює із судами, які розглядають клопотання про відкриття провадження у справах щодо неплатоспроможності стосовно майна іншого члена однієї і тієї ж групи підприємств або які відкрили таке провадження, наскільки така співпраця може спростити дієве здійснення проваджень, узгоджується із чинними приписами для окремих проваджень та не має наслідком конфлікт інтересів. З цією метою, за необхідності, суди можуть призначати незалежну особу або орган, які діятимуть за їхнім дорученням, якщо це не суперечить чинним приписам, передбаченим для них.
- (2) У процесі здійснення співпраці згідно із частиною 1 суди або призначена ними особа або орган, який діє за їх дорученням у розумінні частини 1, можуть безпосередньо комунікувати між собою або звертатись безпосередньо один до одного із запитом про інформацію та допомогу, за умови, якщо під час такої комунікації поважаються процесуальні права учасників провадження, а також конфіденційність інформації.
- (3) Співпраця у розумінні частини 1 цієї статті здійснюється згідно із статтею 3 Регламенту (ЄС) 2023/2844. Вона може, зокрема, стосуватись наступного:
 - а) координації призначення керуючих неплатоспроможністю,
 - б) повідомлення відповідним судам інформації будь-яким доцільним для нього шляхом,
 - в) координації щодо управління та нагляду (за) конкурсною масою та діяльністю членів групи підприємств,
 - г) координації перемовин,
 - г) якщо вимагається, координації погодження протоколів керуючих неплатоспроможністю.

Стаття 58

Співпраця та комунікація між керуючими неплатоспроможністю та судами

Керуючий неплатоспроможністю, який призначений для провадження у справах щодо неплатоспроможності стосовно майна члена групи підприємств,

- а) співпрацює та здійснює комунікацію із будь-яким судом, який розглядає клопотання про відкриття провадження у справах щодо неплатоспроможності стосовно іншого члена однієї і тієї ж групи підприємств або який відкрив таке провадження, та
- б) може запитувати такий суд про інформацію щодо провадження стосовно майна іншого члена групи підприємств або про допомогу у провадженні, до якого він призначений, наскільки така співпраця та комунікація можуть спростити дієве здійснення провадження, не маючи наслідком конфлікт інтересів та узгоджуються із чинними приписами для таких проваджень.

Стаття 59

Витрати на співпрацю та комунікацію у провадженнях щодо майна членів групи підприємств

Витрати на співпрацю та комунікацію відповідно до положень статей від 56 до 69, які виникли для керуючого неплатоспроможністю або суду, є витратами та затратами у провадженні, в якому вони виникли.

Стаття 60

Повноваження керуючого неплатоспроможністю у провадженнях щодо майна членів групи підприємств

- (1) Керуючий неплатоспроможністю у відкритому провадженні у справах щодо неплатоспроможності стосовно майна члена групи підприємств, наскільки це може спростити ефективність здійснення провадження, має право:
 - а) бути заслуханим у будь-якому відкритому провадженні стосовно майна іншого члена однієї і тієї ж групи підприємств,
 - б) клопотати про зупинення будь-яких заходів, пов'язаних із реалізацією маси у будь-якому провадженні стосовно майна іншого члена групи підприємств, якщо:

- i) був запропонований згідно із пунктом в) частини 2 статті 56 план санації для всіх або окремих членів групи підприємств, щодо майна яких відкрите провадження у справах щодо неплатоспроможності, та він має достатні шанси на успіх;
- ii) зупинення є необхідним з метою забезпечення належного виконання плану санації;
- iii) план санації став би вигідним для кредиторів провадження, щодо якого є клопотання про зупинення та
- iv) ані провадження у справах щодо неплатоспроможності, для якого призначений керуючий неплатоспроможністю відповідно до частини 1, ані провадження, щодо якого є клопотання про зупинення, не підлягають координації відповідно до Секції 2 цього Розділу;

в) подавати клопотання про відкриття групового координаційного провадження згідно із статтею 61.

- (2) Суд, відкривши провадження згідно із пунктом б) частини 1, зупиняє всі заходи, пов'язані із реалізацією маси у провадженні повністю або частково, якщо він переконаний, що виконані передумови відповідно до пункту б) частини 1.

Перед винесенням рішення про зупинення суд заслуховує керуючого неплатоспроможністю у провадженні у справах щодо неплатоспроможності, щодо зупинення якого подається клопотання. Таке зупинення може бути встановлене до трьох місяців для будь-якого періоду, який суд вважає прийнятним та який узгоджується із чинними приписами для такого провадження.

Суд, який прийняв рішення про зупинення, може вимагати, щоб керуючий неплатоспроможністю забезпечив згідно із частиною 1 всі належні заходи захисту інтересів кредиторів у провадженні відповідно до національного права.

Суд може продовжити тривалість зупинення на подальший період або декілька подальших періодів, які він вважає прийнятними та які відповідають чинним приписам для такого провадження, якщо визначені пунктами від ii) до iv) пункту б) частини 1 передумови в подальшому будуть виконані, та загальна тривалість зупинення (початкова тривалість з додаванням всіх пролонгацій) не перевищує шести місяців.

СЕКЦІЯ 2

Координація

Підсекція 1

Процедура

Стаття 61

Клопотання про відкриття групового координаційного провадження

- (1) Керуючий неплатоспроможністю, який призначений у провадженні у справі щодо неплатоспроможності стосовно майна члена групи, може клопотати про групове координаційне провадження до будь-якого суду, наділеного юрисдикцією для проваджень у справах щодо неплатоспроможності члена групи.
- (2) Подання зазначеного у частині 1 клопотання здійснюється згідно із умовами, встановленими чинним правом для провадження, в якому був призначений керуючий неплатоспроможністю.
- (3) До визначеного в частині 1 клопотання додається наступне:
 - а) пропозиція щодо особи, яка повинна бути призначена як груповий координатор (далі – координатор), дані про її/його професійну придатність згідно із статтею 71, дані про її/його кваліфікацію та її/його письмова згода здійснювати діяльність координатора;
 - б) проект запропонованої групової координації, зокрема, причини виконання визначених в частині 1 статті 63 передумов;
 - в) перелік призначених для членів групи керуючих неплатоспроможністю та, за необхідності, судів та компетентних органів, залучених до провадження у справах щодо неплатоспроможності стосовно майна члена групи;
 - г) проект оцінених витрат на запропоновану групову координацію та оцінка участі у цих витратах, що повинна бути сплачена кожним членом групи.

Стаття 62

Правило пріоритетності

Не порушуючи положень статті 66, якщо є клопотання про відкриття групового координаційного провадження у судах різних держав-учасниць, то суди, клопотання до яких надійшло пізніше, оголошують себе такими, що знаходяться поза межами юрисдикції, на користь суду, до якого клопотання надійшло раніше.

Стаття 63

Повідомлення компетентними судами

- (1) Суд, який розглядає клопотання про відкриття групового координаційного провадження, якомога швидше повідомляє призначених для членів групи керуючих неплатоспроможністю, зазначених у клопотанні згідно із положеннями пункту в) частини 3 статті 61, щодо клопотання про відкриття групового координаційного провадження та про запропонованих координаторів, якщо він є переконаним, що:
 - а) відкриття такого провадження може спростити ефективне здійснення провадження у справах щодо неплатоспроможності стосовно майна різних членів групи,
 - б) жодному кредитору члена групи, чия участь у провадженні очікується, ймовірно не буде завдана фінансова шкода через залучення цього члена до такого провадження, та
 - в) запропонований координатор виконує вимоги, визначені у статті 71.
- (2) У встановленому частиною 1 цієї статті повідомленні вказується перелік елементів клопотання, передбачених пунктами від а) до г) частини 3 статті 61.
- (3) Встановлене частиною 1 повідомлення надсилається рекомендованим листом із повідомленням про отримання поштового відправлення адресатом.
- (4) Компетентний суд надає залученому керуючому неплатоспроможністю можливість бути заслуханим.

Стаття 64

Заперечення керуючих неплатоспроможністю

- (1) Призначений для члена групи керуючий неплатоспроможністю може вносити заперечення проти:

- а) залучення провадження у справах щодо неплатоспроможності, до якого він призначений, до групового координаційного провадження або
 - б) запропонованої як координатора особи.
- (2) Визначені частиною 1 цієї статті заперечення подаються визначеним абзацом 1 цієї статті керуючим неплатоспроможністю до вказаного у статті 63 суду протягом 30 днів після отримання повідомлення щодо клопотання про відкриття групового координаційного провадження.

Заперечення може бути подане шляхом заповнення стандартної форми, визначеної статтею 88.

- (3) Перед прийняттям рішення про участь чи неучасть у координації згідно із пунктом а) частини 1 керуючий неплатоспроможністю повинен отримати схвалення, яке, може бути необхідним згідно із правом держави відкриття провадження, для якого він був призначений.

Стаття 65

Наслідки заперечення проти залучення до групового координаційного провадження

- (1) Якщо керуючий неплатоспроможністю подав заперечення проти залучення провадження, в якому він призначений, до групового координаційного провадження, то таке провадження не залучається до групового координаційного провадження.
- (2) Визначені статтею 68 повноваження суду або координатора, які виникають у цьому провадженні, не мають жодного впливу на відповідного члена та не несуть жодних витрат за цього члена.

Стаття 66

Вибір суду для групового координаційного провадження

- (1) Якщо щонайменше дві третіх частини від усієї кількості керуючих неплатоспроможністю, призначених для проваджень у справах щодо неплатоспроможності стосовно майна членів групи, домовились, що компетентний суд іншої держави-учасниці є найбільш прийнятним для відкриття групового координаційного провадження, то такий суд набуває виключної юрисдикції.
- (2) Вибір суду оформлюється як спільна угода у письмовій формі або письмово

завіряється. Вибір може бути зроблений до моменту відкриття групового координаційного провадження згідно із статтею 68.

- (3) Будь-який інший суд, відмінний від визначеного частиною 1, оголошується на користь цього суду таким, що знаходиться поза межами юрисдикції.
- (4) Клопотання про відкриття групового координаційного провадження повинно бути подане до суду, погодженого відповідно до положень статті 61.

Стаття 67

Наслідки заперечень проти запропонованого координатора

У разі подання керуючим неплатоспроможністю заперечень проти запропонованої особи як координатора, який одночасно не подає заперечення проти залучення члена, для якого він був призначений, до групового координаційного провадження, суд може утриматися від призначення цієї особи та запропонувати керуючому неплатоспроможністю, що подав заперечення, внести нове клопотання відповідно до вимог частини 3 статті 61.

Стаття 68

Рішення про відкриття групового координаційного провадження

- (1) Після закінчення визначеного частиною 2 статті 64 строку суд може відкрити групове координаційне провадження, якщо він переконаний, що було дотримано передумов, визначених частини 1 статті 63. У такому випадку суд:
 - а) призначає координатора,
 - б) приймає рішення щодо проекту координації та
 - в) приймає рішення щодо оцінки витрат та частки таких витрат, яку повинні понести члени групи.
- (2) Рішення про відкриття групового координаційного провадження повідомляється залученим керуючим неплатоспроможністю та координатору.

Стаття 69

Наступний opt-in керуючим неплатоспроможністю

- (1) Згідно із чинним для цього національним правом будь-який керуючий неплатоспроможністю може подавати клопотання про залучення провадження,

в якому був він призначений, безпосередньо після рішення суду згідно із статтею 68, якщо:

- а) було подане заперечення проти залучення провадження у справах щодо неплатоспроможності до групового координаційного провадження або
 - б) було відкрите провадження у справах щодо неплатоспроможності стосовно майна члена групи, після відкриття судом групового координаційного провадження.
- (2) Не порушуючи частини 4, координатор може задовольнити таке клопотання після заслуховування залучених керуючих неплатоспроможністю, якщо:
- а) вона/він переконана/ий, що, з урахуванням статусу, якого було досягнуто шляхом групового координаційного провадження на момент подання клопотання, виконані передумови, передбачені пунктами а) та б) частини 1 статті 63, або
 - б) всі залучені керуючі неплатоспроможністю погоджуються із умовами, встановленими їхнім національним правом.
- (3) Координатор повідомляє суд та залучених до провадження керуючих неплатоспроможністю про своє рішення відповідно до частини 2 та про причини, на яких воно ґрунтується.
- (4) Будь-який залучений керуючий неплатоспроможністю та будь-який керуючий неплатоспроможністю, клопотання про залучення до групового координаційного провадження якого було відхилене, може оскаржити назване в частині 2 рішення згідно із процедурою, встановленою правом держави-учасниці, в якій було відкрите групове координаційне провадження.

Стаття 70

Рекомендації та груповий координаційний план

- (1) Під час здійснення проваджень у справах щодо неплатоспроможності керуючі неплатоспроможністю враховують рекомендації координаторів та зміст вказаного частиною 1 статті 72 групового координаційного плану.
- (2) Керуючий неплатоспроможністю не зобов'язаний повністю або частково дотримуватись рекомендацій координатора або групового координаційного плану. Якщо він не дотримується рекомендацій координатора або групового координаційного плану, то він інформує осіб або органи, яким він повинен згідно із національним правом надати доповідь, та координатора про причини недотримання.

Підсекція 2

Загальні положення

Стаття 71

Координатор

- (1) Координатором повинна бути особа, яка згідно із правом держави-учасниці здатна діяти як керуючий неплатоспроможністю.
- (2) Координатором не може бути жоден із керуючих неплатоспроможністю, призначених для члена групи, та координатор не може мати очевидний конфлікт інтересів стосовно членів групи, їх кредиторів та призначених для членів групи керуючих неплатоспроможністю.

Стаття 72

Завдання та права координатора

- (1) Координатор:
 - а) встановлює рекомендації для координованого здійснення провадження у справах щодо неплатоспроможності та представляє їх,
 - б) пропонує груповий координаційний план, в якому встановлюється, описується та рекомендується всеохоплюючий комплекс належних заходів для інтегрованого підходу до подолання неплатоспроможності членів групи. Зокрема, план може містити пропозиції щодо
 - i) заходів, які повинні бути вжиті з метою відновлення економічної активності та платоспроможності групи або окремих членів,
 - ii) врегулювання внутрішньо-групових суперечок стосовно внутрішньо-групових трансакцій та позовів,
 - iii) домовленостей між керуючими неплатоспроможністю неплатоспроможних членів групи.
- (2) З цією метою координатор має право:
 - а) бути заслуханим у будь-якому провадженні у справах щодо неплатоспроможності стосовно майна члена групи підприємств та співпрацювати в ньому, зокрема, беручи участь у зборах кредиторів,
 - б) виступати посередником у всіх спорах між двома або більше керуючими неплатоспроможністю членів групи,

- в) представляти та пояснювати її/його груповий координаційний план особам або органам, перед якими вона/він повинна(ен) звітувати на основі національних правових приписів її/його держави,
 - г) запитувати інформацію стосовно будь-якого члена групи від будь-якого керуючого неплатоспроможністю, якщо така інформація є або може бути корисною під час визначення та представлення стратегій та заходів задля координування проваджень, та
 - г) подавати клопотання про зупинення провадження стосовного будь-якого члена групи на період до шести місяців, за умови, якщо зупинення є необхідним з метою забезпечення належного виконання плану, та потенційної користі для кредиторів у провадженні, в якому запитується про зупинення; або з метою подання клопотання про скасування будь-якого наявного зупинення. Такого типу клопотання подається до суду, що відкрив провадження щодо зупинення якого подається клопотання.
- (3) Названий у пункті б) частини 1 план не повинен містити жодних рекомендацій щодо консолідації проваджень або конкурсної маси.
 - (4) Визначені цією статтею завдання та права координатора не поширюються на членів групи, які не беруть участі у груповому координаційному провадженні.
 - (5) Координатор виконує його обов'язки неупереджено та з належною обачністю.
 - (6) Якщо, на думку координатора, виконання його завдань призведе до, у порівнянні із названою оцінкою витрат згідно із пунктом г) частини 3 статті 61, суттєвого збільшення витрат, та, у будь-якому випадку, якщо витрати перевищують 10 % від оцінених витрат, то координатор повинен:
 - а) невідкладно повідомити залучених керуючих неплатоспроможністю та
 - б) отримати попереднє схвалення суду, що відкрив групове координаційне провадження.

Стаття 73

Мови

- (1) Координатор здійснює комунікацію із керуючим неплатоспроможністю залученого члена групи однією із погоджених із керуючим неплатоспроможністю мовою або, за відсутності відповідної домовленості, офіційною мовою або однією із офіційних мов органів Союзу та суду, який відкрив провадження стосовно цього члена групи.
- (2) Координатор комунікує із судом офіційною мовою, яку використовує цей суд.

Стаття 74

Співпраця між керуючими неплатоспроможністю та координатором

- (1) Призначений для членів групи керуючий неплатоспроможністю та координатор співпрацюють у тій мірі, наскільки така співпраця не суперечить чинними приписам, що застосовуються для відповідного провадження.
- (2) Керуючі неплатоспроможністю, зокрема, передають будь-яку інформацію, яка є релевантною для виконання координатором своїх завдань.

Стаття 75

Відкликання призначення координатора

Суд відкликає координатора з власної ініціативи або за клопотанням керуючого неплатоспроможністю залученого члена групи, якщо координатор:

- а) діє на шкоду кредиторам залученого члена або
- б) не виконує своїх обов'язків, передбачених цим Розділом.

Стаття 76

Боржник із особистим управлінням

Для боржника із особистим управлінням застосовуються, наскільки це можливо, визначені положення цього Розділу, визначені для керуючого неплатоспроможністю.

Стаття 77

Витрати та розподіл витрат

- (1) Винагорода для координатора повинна бути пропорційною та відповідною до виконаних завдань, а також враховувати раціональні затрати.
- (2) Після виконання своїх завдань координатор надає остаточний розрахунок витрат із часткою, що повинна бути оплачена кожним членом, та передає цей розрахунок кожному залученому керуючому неплатоспроможністю та суду, що відкрив координаційне провадження.
- (3) Якщо жоден із керуючих неплатоспроможністю не надав заперечень протягом

30 днів після отримання вказаного в частині 2 розрахунку, то витрати та частка, яку повинен сплатити кожен член, вважаються погодженими. Розрахунок надається для підтвердження суду, що відкрив координаційне провадження.

- (4) У випадку заперечення, суд, що відкрив групове координаційне провадження, за клопотанням координатора або залученого керуючого неплатоспроможністю приймає рішення щодо витрат та частки, яку повинен сплатити кожен член, відповідності критеріїв, встановлених частиною 1 цієї статті, та враховуючи оцінку витрат згідно із частиною 1 статті 68 та, за необхідності, частиною 6 статті 72.
- (5) Будь-який залучений керуючий неплатоспроможністю може оскаржити вказане в частині 4 рішення згідно із процедурою, передбаченою правом держави-учасниці, в якій було відкрите групове координаційне провадження.

РОЗДІЛ VI

ЗАХИСТ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ

Стаття 78

Захист персональних даних

- (1) Для обробки персональних даних, що здійснюється в державах-учасниках згідно із цим Регламентом, застосовуються національні приписи, якими виконується Директива 95/46/ЄСп, за умови, що визначені частиною 2 статті 3 Директиви 95/46/ЄСп процеси обробки не зазнають впливу.
- (2) Регламент (ЄСп) № 45/2001 застосовується для обробки персональних даних, яка виконується Комісією у відповідності до положень цього Регламенту.

Стаття 79

Обов'язки держави-учасниці стосовно обробки персональних даних в національних реєстрах неплатоспроможності

- (1) Враховуючи оприлюднення на Європейському порталі електронної юстиції, кожна держава-учасниця повідомляє Комісії дані про ім'я фізичної або юридичної особи, органу влади, установи або іншої організації, яка створена згідно із національними правовими приписами для виконання завдань контролера згідно із пунктом г) статті 2 Директиви 95/46/ЄСп.
- (2) Держави-учасниці гарантують впровадження технічних заходів для забезпечення безпеки персональних даних, що обробляються в національних реєстрах неплатоспроможності згідно із статтею 24.
- (3) Держави-учасниці є відповідальними за перевірку, що призначений для обробки даних контролер згідно із пунктом г) статті 2 Директиви 95/46/ЄСп, гарантує дотримання принципів щодо якості даних, зокрема, правильності та актуалізації збережених у національних реєстрах неплатоспроможності даних.
- (4) Держави-учасниці є відповідальними за збір та збереження даних у національних банках даних, та за прийняття рішень щодо надання цих даних для доступу у під'єднаному реєстрі, який можна переглянути на Європейському порталі електронної юстиції, згідно із Директивою 95/46 ЄСп.
- (5) Як частину інформації, яку отримують відповідні особи, щоб мати змогу реалізовувати свої права та, зокрема, право на видалення даних, держави-

учасниці повідомляють відповідним особам протягом якого періоду є доступними їхні персональні дані, збережені у реєстрах неплатоспроможності.

Стаття 80

Завдання Комісії, що пов'язані із обробкою персональних даних

- (1) Комісія виконує завдання контролера щодо обробки згідно із пунктом г) статті 2 Регламенту (ЄСп) № 45/2001 відповідно до встановлених завдань, визначених у цій статті.
- (2) Комісія визначає необхідні принципи та застосовує необхідні технічні рішення з метою виконання її завдань в межах завдань контролера щодо обробки.
- (3) Комісія вживає технічних заходів, що вимагаються, з метою забезпечення захисту персональних даних під час передачі, зокрема, конфіденційності та цілісності під час передачі до та із Європейського порталу електронної юстиції.
- (4) Завдання держав-учасниць та інших органів стосовно змісту та функціонування мережевих національних банків даних, що ними провадяться, залишаються поза межами зобов'язань Комісії.

Стаття 81

Обов'язки щодо інформації

Не порушуючи інформації, що повинна бути надана іншим відносним особам згідно зі статтями 11 та 12 Регламенту (ЄСп) № 45/2001, Комісія інформує відповідних осіб шляхом оприлюднення на Європейському порталі електронної юстиції про її статус під час обробки даних та про цілі цієї обробки даних.

Стаття 82

Збереження персональних даних

Для інформації із мережевих національних банків даних встановлюється, що жодні персональні дані відповідних осіб не зберігаються на Європейському порталі електронної юстиції. Всі дані такого типу зберігаються в національних банках даних, що оперуються державами-учасницями або іншими організаціями.

Стаття 83

Доступ до персональних даних через Європейський портал електронної юстиції

Персональні дані, збережені у національних реєстрах неплатоспроможності згідно зі статтею 24, є доступними через Європейський портал електронної юстиції, поки вони залишаються доступними відповідно до вимог національного законодавства.

РОЗДІЛ VII

ПЕРЕХІДНІ ТА ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 84

Сфера застосування у часі

- (1) Цей Регламент застосовується лише для тих проваджень у справах щодо неплатоспроможності, які були відкриті після 26 червня 2017 року. Для правочинів, що були вчинені боржником до цієї дати далі застосовується право, що застосовувалось до цих правочинів, коли вони були вчинені.
- (2) Не порушуючи положень статті 91 цього Регламенту застосовується Регламент (ЄС) № 1346/2000 для проваджень, які перебувають у межах сфери дії того Регламенту та були відкриті до 26 червня 2017 року.

Стаття 85

Зв'язок із Конвенціями

- (1) У сфері застосування по суті щодо відносин держав-учасниць між собою цей Регламент заміняє укладені дво- або багатосторонні Конвенції держав-учасниць, зокрема:
 - а) підписану 9 липня 1899 року в Парижі між Бельгією та Францією Угоду про юрисдикцію судів, визнання та виконання судових рішень, арбітражних рішень автентичних документів;
 - б) підписану 16 липня 1969 року в Брюсселі між Бельгією та Австрією Угоду про банкрутство, врегулювання, конкордат та відстрочку виплат (із додатковим Протоколом від 13 червня 1973 року);
 - в) підписану 28 березня 1925 року в Брюсселі між Бельгією та Нідерландами Угоду про юрисдикцію судів, банкрутство, а також визнання та виконання судових рішень, арбітражних рішень та автентичних документів;
 - г) підписаний 25 травня 1979 року в Відні між Німеччиною та Австрією Договір сфери конкурсного права, мирових угод та врегулювання;
 - г) підписану 27 лютого 1979 року в Відні між Францією та Австрією Угоду про юрисдикцію судів, визнання та виконання рішень у сфері права неплатоспроможності;

- д) підписану 3 червня 1930 року в Римі між Францією та Італією Угоду про виконання судових рішень у цивільних та торгівельних справах;
- е) підписану 12 липня 1977 року в Римі між Італією та Австрією Угоду про конкурс та врегулювання;
- е) підписаний 30 серпня 1962 року в Гаазі між Німеччиною та Нідерландами Договір про взаємне визнання та виконання судових рішень та інших виконавчих документів у цивільних та торгівельних справах;
- ж) підписану 2 травня 1934 року в Брюсселі між Королівством Бельгії та Сполученим Королівством Угоду про взаємне виконання судових рішень у цивільних та торгівельних справах, із Протоколом;
- з) укладену 7 листопада 1933 року в Копенгагені між Данією, Фінляндією, Норвегією, Швецією та Ірландією Угоду про банкрутство;
- и) підписану 5 червня 1990 року в Стамбулі Європейську Угоду про деякі міжнародні аспекти банкрутства;
- і) підписану 18 червня 1959 року в Афінах між Федеративною Народною Республікою Югославія та Королівством Греції Угоду про взаємне визнання та виконання судових рішень;
- ії) підписану 18 березня 1960 року в Белграді між Федеративною Народною Республікою Югославія та Республікою Австрія Угоду про взаємне визнання та виконання арбітражних рішень та арбітражних мирових угод у торгівельних справах;
- й) підписану 3 грудня 1960 року в Римі між Федеративною Народною Республікою Югославія та Республікою Італія Угоду про взаємну судову співпрацю у цивільних та торгівельних справах;
- к) підписану 24 вересня 1971 року в Белграді між Соціалістичною Федеративною Республікою Югославія та Королівством Бельгії Угоду про судову співпрацю у цивільних та торгівельних справах;
- л) підписану 18 травня 1971 року в Парижі між Урядами Югославії та Франції Угоду про визнання та приведення у виконання судових рішень у цивільних та торгівельних справах;
- м) підписану 22 жовтня 1980 року в Афінах між Чехословацькою Соціалістичною Республікою та Грецькою Республікою Угоду про правову допомогу у цивільних та кримінальних справах, що є чинною на даний момент між Чеською Республікою та Грецією;
- н) підписану 23 квітня 1982 року в Нікосії між Чехословацькою Соціалістичною Республікою та Республікою Кіпр Угоду про правову допомогу у цивільних та кримінальних справах, що є чинною на даний момент між Чеською Республікою та Кіпром;
- о) підписаний 10 травня 1984 року в Парижі між Урядом Чехословацької Соціалістичної Республіки та Урядом Французької Республіки Договір про правову допомогу та визнання, та виконання судових рішень у

- цивільних, сімейних та торгівельних справах, що є чинним на даний момент між Чеською Республікою та Францією;
- п) підписаний 6 грудня 1985 року в Празі між Чехословацькою Соціалістичною Республікою та Італійською Республікою Договір про правову допомогу у цивільних та кримінальних справах, що є чинним на даний момент між Чеською Республікою та Італією;
 - р) підписану 11 листопада 1992 року в Таллінні між Республікою Латвія, Республікою Фінляндія та Республікою Литва Угоду про правову допомогу та правові відносини;
 - с) підписану 27 листопада 1998 року в Таллінні між Ісландією та Польщею Угоду про правову допомогу та правові відносини у цивільних, трудових та кримінальних справах;
 - т) підписану 26 січня 1993 року у Варшаві між Республікою Литва та Республікою Польща Угоду про правову допомогу та правові відносини у цивільних, сімейних та кримінальних справах;
 - у) підписану 19 жовтня 1972 року в Бухаресті між Соціалістичною Республікою Румунія та Грецькою Республікою Угоду про правову допомогу у цивільних та кримінальних справах, із Протоколом;
 - ф) підписану 5 листопада 1974 року в Парижі між Соціалістичною Республікою Румунія та Французькою Республікою Угоду про правову допомогу у цивільних та торгівельних справах;
 - х) підписану 10 квітня 1976 року в Афінах між Народною Республікою Болгарія та Грецькою Республікою Угоду про правову допомогу у цивільних та кримінальних справах;
 - ц) підписану 29 квітня 1983 року в Нікосії між Народною Республікою Болгарія та Республікою Кіпр Угоду про правову допомогу у цивільних та кримінальних справах;
 - ч) підписану 18 січня 1989 року у Софії між Народною Республікою Болгарія та Урядом Французької Республіки Угоду про взаємну правову допомогу у цивільних справах;
 - ш) підписану 11 липня 1994 року в Бухаресті між Румунією та Чеською Республікою Угоду про правову допомогу у цивільних справах;
 - щ) підписаний 15 травня 1999 року в Бухаресті між Румунією та Республікою Польща Договір про правову допомогу та правові відносини у цивільних справах.
- (2) Конвенції, що визначені в частині 1 зберігають свою дію стосовно проваджень, які були відкриті до набуття чинності Регламентом (ЄСп) № 1346/2000.
 - (3) Цей Регламент не застосовується:
 - а) у державі-учасниці, у випадках справ щодо банкрутства, якщо це суперечить зобов'язанням за Конвенцією, яка була укладена цією державою-учасницею із однією або декількома третіми державами

- до набрання чинності Регламенту (ЄСп) № 1346/2000;
- б) у Сполученому Королівстві Великобританії та Північної Ірландії у справах щодо банкрутства, наскільки це суперечить зобов'язанням за Угодами, які були укладені в межах Співдружності та які діяли до моменту набрання чинності Регламентом (ЄСп) № 1346/2000.

Стаття 86

Інформація щодо права неплатоспроможності держав-учасниць та Союзу

- (1) У межах створеної згідно із Рішенням 2001/470/ЄСп Ради Європейської суддівської мережі у цивільних та торгівельних справах держави-учасниці передають короткий опис їхніх національних правопорядків та процедур у сфері права неплатоспроможності, зокрема для визначених у частині 2 статті 7 аспектів, щоб уможливити надання відповідної інформації у розпорядження громадянськості.
- (2) Названа в частині 1 інформація підлягає регулярній актуалізації державами-учасницями.
- (3) Комісія встановлює інформацію стосовного цього Регламенту доступною для громадянськості.

Стаття 87

Створення взаємозв'язку реєстрів

Комісія приймає виконавчі правові акти щодо під'єднання реєстрів неплатоспроможності згідно із статтею 25. Такі виконавчі правові акти приймаються згідно із зазначеною в частині 2 статті 89 процедурою розгляду.

Стаття 88

Розробка та подальші зміни стандартних форм

Комісія приймає виконавчі правові акти щодо розробки та, наскільки вимагається, змін зазначених у частині 4 статті 27, статті 54, статті 55 та частині 2 статті 64 форм. Ці виконавчі правові акти приймаються згідно із названими у частині 2 статті 89 консультативними процедурами.

Стаття 89

Процедура в Комітетах

- (1) Комісія надає допомогу Комітету. Таким Комітетом є Комітет у значенні Регламенту (ЄС) № 182/2011.
- (2) У разі посилання на цю частину, застосовується стаття 4 Регламенту (ЄС) № 182/2011.
- (3) У разі посилання на цю частину, застосовується стаття 5 Регламенту (ЄС) № 182/2011.

Стаття 90

Порядок перегляду

- (1) Комісія презентує Європейському Парламенту, Раді та Європейському Економічному та Соціальному Комітету звіт про застосування цього Регламенту не пізніше, ніж до 27 червня 2027 року та після цієї дати кожні п'ять років. Звіт містить, за необхідності, пропозицію про адаптацію цього Регламенту.
- (2) Комісія презентує Європейському Парламенту, Раді та Європейському Економічному та Соціальному Комітету звіт про застосування групового координаційного провадження не пізніше, ніж до 1 січня 2022 року. Звіт містить, за необхідності, пропозицію про адаптацію цього Регламенту.
- (3) Комісія передає Європейському Парламенту, Раді та Європейському Економічному та Соціальному Комітету дослідження щодо транскордонних аспектів відповідальності директорів та їх відсторонення від діяльності не пізніше, ніж до 1 січня 2016 року.
- (4) Комісія передає Європейському Парламенту, Раді та Європейському Економічному та Соціальному Комітету дослідження щодо зловживань у виборі суду (форум-шопінг) не пізніше, ніж до 27 червня 2020 року.

Стаття 91

Скасування

Регламент (ЄС) № 1346/2000 скасовується.

Посиланнями на скасований Регламент є посилання на цей Регламент та читаються згідно із таблицею відповідності у Додатку Г до цього Регламенту.

Стаття 92

Вступ у дію

Цей Регламент набирає чинності на двадцятий день після його публікації у Офіційному Віснику Європейського Союзу.

Він застосовується від 26 червня 2017 року, за винятком

- 1) статті 86, що застосовується від 26 червня 2016 року;
- 2) статті 24, що застосовується від 26 червня 2018 року та
- 3) статті 25, що застосовується від 26 червня 2019 року.

Цей Регламент є зобов'язальним у всіх його частинах та застосовується згідно із Договорами безпосередньо у державах-учасниках.

Прийнятий у Стразбурзі 20 травня 2015 року.

Від імені Європейського Парламенту

Президент

M. SCHULZ

Від імені Ради

Президент

Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

ДОДАТОК А

Провадження у справах щодо неплатоспроможності згідно із частиною 4 статті 2

BELGIQUE/BELGIË

- Het faillissement/La faillite,
- De gerechtelijke reorganisatie door een collectief akkoord/La réorganisation judiciaire par accord collectif,
- De gerechtelijke reorganisatie door een minnelijk akkoord/La réorganisation judiciaire par accord amiable,
- De gerechtelijke reorganisatie door overdracht onder gerechtelijk gezag/La réorganisation judiciaire par transfert sous autorité de justice,
- De collectieve schuldenregeling/Le règlement collectif de dettes,
- De vrijwillige vereffening/La liquidation volontaire,
- De gerechtelijke vereffening/La liquidation judiciaire,
- De voorlopige ontneming van beheer, bepaald in artikel 8 van de faillissementswet/Le dessaisissement provisoire, visé à l'article 8 de la loi sur les faillites,

БЪЛГАРИЯ

- Производство по несъстоятелност,

ČESKÁ REPUBLIKA

- Konkurs,
- Reorganizace,
- Oddlužení,

DEUTSCHLAND

- Das Konkursverfahren,
- Das gerichtliche Vergleichsverfahren,
- Das Gesamtvollstreckungsverfahren,
- Das Insolvenzverfahren,

EESTI

- Pankrotimenetlus,
- Võlgade ümberkujundamise menetlus,

ÉIRE/IRELAND

- Compulsory winding-up by the court,
- Bankruptcy,
- The administration in bankruptcy of the estate of persons dying insolvent,
- Winding-up in bankruptcy of partnerships,
- Creditors' voluntary winding-up (with confirmation of a court),
- Arrangements under the control of the court which involve the vesting of all or part of the property of the debtor in the Official Assignee for realisation and distribution,
- Examinership,
- Debt Relief Notice,
- Debt Settlement Arrangement,
- Personal Insolvency Arrangement,

ΕΛΛΑΔΑ

- Η πτώχευση,
- Η ειδική εκκαθάριση εν λειτουργία,
- Σχέδιο αναδιοργάνωσης,
- Απλοποιημένη διαδικασία επί πτωχεύσεων μικρού αντικειμένου,
- Διαδικασία Εξυγίανσης,

ESPAÑA

- Concurso,
- Procedimiento de homologación de acuerdos de refinanciación,
- Procedimiento de acuerdos extrajudiciales de pago,
- Procedimiento de negociación pública para la consecución de acuerdos de refinanciación colectivos, acuerdos de refinanciación homologados y propuestas anticipadas de convenio,

FRANCE

- Sauvegarde,
- Sauvegarde accélérée,
- Sauvegarde financière accélérée,
- Redressement judiciaire,
- Liquidation judiciaire,

HRVATSKA

- Stečajni postupak,

ITALIA

- Fallimento,
- Concordato preventivo,

- Liquidazione coatta amministrativa,
- Amministrazione straordinaria,
- Accordi di ristrutturazione,
- Procedure di composizione della crisi da sovraindebitamento del consumatore (accordo o piano),
- Liquidazione dei beni,

ΚΥΠΡΟΣ

- Υποχρεωτική εκκαθάριση από το Δικαστήριο,
- Εκούσια εκκαθάριση από μέλη,
- Εκούσια εκκαθάριση από πιστωτές
- Εκκαθάριση με την εποπτεία του Δικαστηρίου,
- Διάταγμα Παραλαβής και πτώχευσης κατόπιν Δικαστικού Διατάγματος,
- Διαχείριση της περιουσίας προσώπων που απεβίωσαν αφερέγγυα,

LATVIJA

- Tiesiskās aizsardzības process,
- Juridiskās personas maksātnespējas process,
- Fiziskās personas maksātnespējas process,

LIETUVA

- Įmonės restruktūrizavimo byla,
- Įmonės bankroto byla,
- Įmonės bankroto procesas ne teismo tvarka,
- Fizinio asmens bankroto procesas,

LUXEMBOURG

- Faillite,
- Gestion contrôlée,
- Concordat préventif de faillite (par abandon d'actif),
- Régime spécial de liquidation du notariat,
- Procédure de règlement collectif des dettes dans le cadre du surendettement,

MAGYARORSZÁG

- Csődeljárás,
- Felszámolási eljárás,

MALTA

- Xoljiment,
- Amministrazzjoni,
- Stralċ volontarju mill-membri jew mill-kredituri,

- Stralò mill-Qorti,
- Falliment f'każ ta' kummerċjant,
- Proċedura biex kumpanija tirkupra,

NEDERLAND

- Het faillissement,
- De surséance van betaling,
- De schuldsaneringsregeling natuurlijke personen,

ÖSTERREICH

- Das Konkursverfahren (Insolvenzverfahren),
- Das Sanierungsverfahren ohne Eigenverwaltung (Insolvenzverfahren),
- Das Sanierungsverfahren mit Eigenverwaltung (Insolvenzverfahren),
- Das Schuldenregulierungsverfahren,
- Das Abschöpfungsverfahren,
- Das Ausgleichsverfahren,

POLSKA

- Postępowanie naprawcze,
- Upadłość obejmująca likwidację,
- Upadłość z możliwością zawarcia układu,

PORTUGAL

- Processo de insolvência,
- Processo especial de revitalização,

ROMÂNIA

- Procedura insolvenței,
- Reorganizarea judiciară,
- Procedura falimentului,
- Concordatul preventiv,

SLOVENIJA

- Postopek preventivnega prestrukturiranja,
- Postopek prisilne poravnave,
- Postopek poenostavljene prisilne poravnave,
- Stečajni postopek: stečajni postopek nad pravno osebo, postopek osebnega stečaja and postopek stečaja zapuščine,

SLOVENSKO

- Konkurzné konanie,
- Reštrukturalizačné konanie,
- Oddženie,

SUOMI/FINLAND

- Konkurssi/konkurs,
- Yrityssaneeraus/företagssanering,
- Yksityishenkilön velkajärjestely/skuldsanering för privatpersoner,

SVERIGE

- Konkurs,
- Företagsrekonstruktion,
- Skuldsanering,

UNITED KINGDOM

- Winding-up by or subject to the supervision of the court,
- Creditors' voluntary winding-up (with confirmation by the court),
- Administration, including appointments made by filing prescribed documents with the court,
- Voluntary arrangements under insolvency legislation,
- Bankruptcy or sequestration.

ДОДАТОК Б

Керуючі неплатоспроможністю згідно із частиною 5 статті 2

BELGIQUE/BELGIË

- De curator/Le curateur,
- De gedelegeerd rechter/Le juge-délégué,
- De gerechtsmandataris/Le mandataire de justice,
- De schuldbemiddelaar/Le médiateur de dettes,
- De vereffenaar/Le liquidateur,
- De voorlopige bewindvoerder/L'administrateur provisoire,

БЪЛГАРИЯ

- Назначен предварително временен синдик,
- Временен синдик,
- (Постоянен) синдик,
- Служебен синдик,

ČESKÁ REPUBLIKA

- Insolvenční správce,
- Předběžný insolvenční správce,
- Oddělený insolvenční správce,
- Zvláštní insolvenční správce,
- Zástupce insolvenčního správce,

DEUTSCHLAND

- Konkursverwalter,
- Vergleichsverwalter,
- Sachwalter (nach der Vergleichsordnung),
- Verwalter,
- Insolvenzverwalter,
- Sachwalter (nach der Insolvenzordnung),
- Treuhänder,
- Vorläufiger Insolvenzverwalter,
- Vorläufiger Sachwalter,

EESTI

- Pankrotihaldur,
- Ajutine pankrotihaldur,
- Usaldusisik,

ÉIRE/IRELAND

- Liquidator,
- Official Assignee,
- Trustee in bankruptcy,
- Provisional Liquidator,
- Examiner,
- Personal Insolvency Practitioner,
- Insolvency Service,

ΕΛΛΑΔΑ

- Ο σύνδικος,
- Ο εισηγητής,
- Η επιτροπή των πιστωτών,
- Ο ειδικός εκκαθαριστής,

ESPAÑA

- Administrador concursal,
- Mediador concursal,

FRANCE

- Mandataire judiciaire,
- Liquidateur,
- Administrateur judiciaire,
- Commissaire à l'exécution du plan,

HRVATSKA

- Stečajni upravitelj,
- Privremeni stečajni upravitelj,
- Stečajni povjerenik,
- Povjerenik,

ITALIA

- Curatore,
- Commissario giudiziale,
- Commissario straordinario,
- Commissario liquidatore,

- Liquidatore giudiziale,
- Professionista nominato dal Tribunale,
- Organismo di composizione della crisi nella procedura di composizione della crisi da sovraindebitamento del consumatore,
- Liquidatore,

ΚΥΠΡΟΣ

- Εκκαθαριστής και Προσωρινός Εκκαθαριστής,
- Επίσημος Παραλήπτης,
- Διαχειριστής της Πτώχευσης,

LATVIJA

- Maksātnespējas procesa administrators,

LIETUVA

- Bankroto administratorius,
- Restruktūrizavimo administratorius,

LUXEMBOURG

- Le curateur,
- Le commissaire,
- Le liquidateur,
- Le conseil de gérance de la section d'assainissement du notariat,
- Le liquidateur dans le cadre du surendettement,

MAGYARORSZÁG

- Vagyonfelügyelő,
- Felszámoló,

MALTA

- Amministratur Provizorju,
- Riċevitur Uffiċjali,
- Stralċjarju,
- Manager Speċjali,
- Kuraturi f'każ ta' proċeduri ta' falliment,
- Kontrollur Speċjali,

NEDERLAND

- De curator in het faillissement,
- De bewindvoerder in de surséance van betaling,
- De bewindvoerder in de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen,

ÖSTERREICH

- Masseverwalter,
- Sanierungsverwalter,
- Ausgleichsverwalter,
- Besonderer Verwalter,
- Einstweiliger Verwalter,
- Sachwalter,
- Treuhänder,
- Insolvenzgericht,
- Konkursgericht,

POLSKA

- Syndyk,
- Nadzorca sądowy,
- Zarządca,

PORTUGAL

- Administrador da insolvência,
- Administrador judicial provisório,

ROMÂNIA

- Practician în insolvență,
- Administrator concordatar,
- Administrator judiciar,
- Lichidator judiciar,

SLOVENIJA

- Upravitelj,

SLOVENSKO

- Predbežný správca,
- Správca,

SUOMI/FINLAND

- Pesähoitaja/boförvaltare,
- Selvittäjä/utredare,

SVERIGE

- Förvaltare,
- Rekonstruktör,

UNITED KINGDOM

- Liquidator,
- Supervisor of a voluntary arrangement,
- Administrator,
- Official Receiver,
- Trustee,
- Provisional Liquidator,
- Interim Receiver,
- Judicial factor.

ДОДАТОК В

Скасовані Регламенти із переліком внесених змін до них

Регламент Ради (ЄСп) № 1346/2000
([OJ L 160, 30.6.2000, p. 1](#))

Регламент Ради (ЄСп) № 603/2005
([OJ L 100, 20.4.2005, p. 1](#))

Регламент Ради (ЄСп) № 694/2006
([OJ L 121, 6.5.2006, p. 1](#))

Регламент Ради (ЄСп) № 1791/2006
([OJ L 363, 20.12.2006, p. 1](#))

Регламент Ради (ЄСп) № 681/2007
([OJ L 159, 20.6.2007, p. 1](#))

Регламент Ради (ЄСп) № 788/2008
([OJ L 213, 8.8.2008, p. 1](#))

Імплементаційний Регламент Ради (ЄС) № 210/2010
([OJ L 65, 13.3.2010, p. 1](#))

Імплементаційний Регламент Ради (ЄС) № 583/2011
([OJ L 160, 18.6.2011, p. 52](#))

Регламент Ради (ЄСп) № 517/2013
([OJ L 158, 10.6.2013, p. 1](#))

Імплементаційний Регламент Ради (ЄС) № 663/2014
([OJ L 179, 19.6.2014, p. 4](#))

Акт щодо умов вступу Чеської Республіки, Республіки Естонія, Республіки Кіпр, Республіки Латвія, Республіки Литва, Республіки Угорщина, Республіки Мальта, Республіки Польща, Республіки Словенія та Словацької Республіки та узгодження із Договорами, на яких заснований Європейський Союз
([OJ L 236, 23.9.2003, p. 33](#))

ДОДАТОК Г

Таблиця відповідності

Регламент (ЄС) № 1346/2000	Цей Регламент
Стаття 1	Стаття 1
Стаття 2, вступна частина	Стаття 2, вступна частина
Стаття 2, літера а)	Стаття 2, пункт (4)
Стаття 2, літера б)	Стаття 2, пункт (5)
Стаття 2, літера в)	—
Стаття 2, літера г)	Стаття 2, пункт (6)
Стаття 2, літера ґ)	Стаття 2, пункт (7)
Стаття 2, літера д)	Стаття 2, пункт (8)
Стаття 2, літера е), вступна частина	Стаття 2, пункт (9), вступна частина
Стаття 2, літера е), перше тире	Стаття 2, пункт (9) цифра (vii)
Стаття 2, літера е), друге тире	Стаття 2, пункт (9) цифра (iv)
Стаття 2, літера е), третє тире	Стаття 2, пункт (9) цифра (viii)
Стаття 2, літера є)	Стаття 2, пункт 10
—	Стаття 2, пункти від (1) до (3) та від (11) до (13)
—	Стаття 2, пункт (9) цифри від (i) до (iii), (v), (vi)
Стаття 3	Стаття 3
—	Стаття 4
—	Стаття 5
—	Стаття 6

Стаття 4	Стаття 7
Стаття 5	Стаття 8
Стаття 6	Стаття 9
Стаття 7	Стаття 10
Стаття 8	Стаття 11 частина 1
—	Стаття 11 частина 2
Стаття 9	Стаття 12
Стаття 10	Стаття 13 частина 1
—	Стаття 13 частина 2
Стаття 11	Стаття 14
Стаття 12	Стаття 15
Стаття 13, частина 1	Стаття 16, літера а)
Стаття 13, частина 2	Стаття 16, літера б)
Стаття 14, перше тире	Стаття 17, літера а)
Стаття 14, друге тире	Стаття 17, літера б)
Стаття 14, третє тире	Стаття 17, літера в)
Стаття 15	Стаття 18
Стаття 16	Стаття 19
Стаття 17	Стаття 20
Стаття 18	Стаття 21
Стаття 19	Стаття 22
Стаття 20	Стаття 23
—	Стаття 24

—	Стаття 25
—	Стаття 26
—	Стаття 27
Стаття 21 частина 1	Стаття 28 частина 2
Стаття 21 частина 2	Стаття 28 частина 1
Стаття 22	Стаття 29
Стаття 23	Стаття 30
Стаття 24	Стаття 31
Стаття 25	Стаття 32
Стаття 26	Стаття 33
Стаття 27	Стаття 34
Стаття 28	Стаття 35
—	Стаття 36
Стаття 29	Стаття 37 частина 1
—	Стаття 37 частина 2
—	Стаття 38
—	Стаття 39
Стаття 30	Стаття 40
Стаття 31	Стаття 41
—	Стаття 42
—	Стаття 43
—	Стаття 44
Стаття 32	Стаття 45

Стаття 33	Стаття 46
Стаття 34 частина 1	Стаття 47 частина 1
Стаття 34 частина 2	Стаття 47 частина 2
Стаття 34 частина 3	—
—	Стаття 48
Стаття 35	Стаття 49
Стаття 36	Стаття 50
Стаття 37	Стаття 51
Стаття 38	Стаття 52
Стаття 39	Стаття 53
Стаття 40	Стаття 54
Стаття 41	Стаття 55
Стаття 42	—
—	Стаття 56
—	Стаття 57
—	Стаття 58
—	Стаття 59
—	Стаття 60
—	Стаття 61
—	Стаття 62
—	Стаття 63
—	Стаття 64
—	Стаття 65

—	Стаття 66
—	Стаття 67
—	Стаття 68
—	Стаття 69
—	Стаття 70
—	Стаття 71
—	Стаття 72
—	Стаття 73
—	Стаття 74
—	Стаття 75
—	Стаття 76
—	Стаття 77
—	Стаття 78
—	Стаття 79
—	Стаття 80
—	Стаття 81
—	Стаття 82
—	Стаття 83
Стаття 43	Стаття 84 частина 1
—	Стаття 84 частина 2
Стаття 44	Стаття 85
—	Стаття 86
Стаття 45	—

—	Стаття 87
—	Стаття 88
—	Стаття 89
Стаття 46	Стаття 90 частина 1
—	Стаття 90 частини від 2 до 4
—	Стаття 91
Стаття 47	Стаття 92
Додаток А	Додаток А
Додаток Б	—
Додаток В	Додаток Б
—	Додаток В
—	Додаток Г

Стежте за нами онлайн

 fb.com/supremecourt.ua

 t.me/supremecourtua

 [@supremecourt_ua](https://www.instagram.com/supremecourt_ua)